

ΕΣΤΙΑ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΔΩΝΙΣ ΚΥΡΟΥ (1898-1918)

ΑΧ. ΚΑΙ Κ. ΚΥΡΟΥ (Διεύθυνσις)

ΑΘΗΝΑΙ • ΑΡΙΘ. 5

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΑΝΘΙΜΟΥ ΓΑΖΗ 7

ΚΥΡΙΑΚΗ 11 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1936

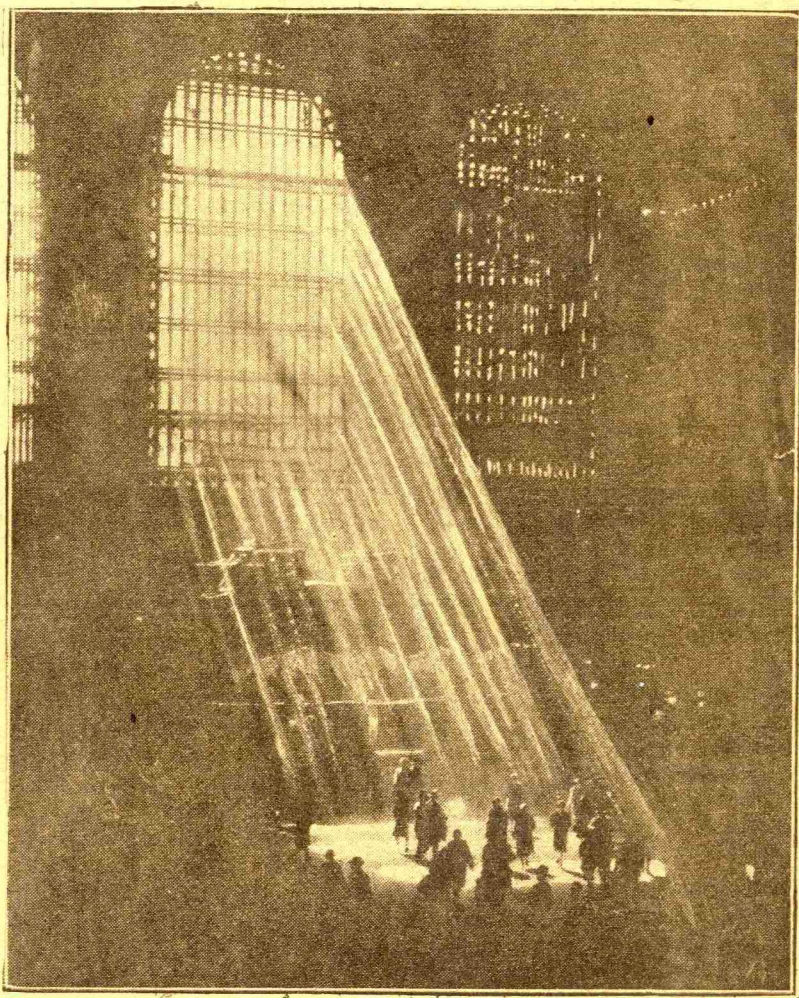
ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

(Από 5—11 Οκτωβρίου)

Τὸ ἐν Λονδίῳ Ρωσσιζὸν διάβημα τῆς παρελθούσης Πέμπτης ἐπαναφέρει τὸ Ἰσπανικὸν πρόβλημα εἰς τὸ πρῶτον πεδῖον τοῦ διεθνοῦς ἐνδιαφέροντος. Ἀπὸ τριῶν ἤδη σχεδὸν μηνῶν, μὲ μικρὰ μόνον διαλείμματα, κατὰ τὰ ὁποῖα ἄλλα προβλήματα — καὶ ἰδίως τὸ οἰκονομικόν, τὸ δημοιογηθὲν ἀπὸ τὴν ὑποτίμησιν τοῦ Γαλλικοῦ νομίσματος — προεκάλλουν σιγμιαίως μόνον τὸ κύριον ἐνδιαφέρον τῆς διεθνοῦς Κοινῆς Γνώμης, ὁ ἀγχιος ἐμφύλιος πόλεμος, ὁ ὁποῖος διεξάγεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν, δὲν ἔπαυσε νὰ καταλαμβάνῃ τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων ὅλου τοῦ κόσμου. Τὸ φαινόμενον εἶνε σπανιώτατον εἰς τὰ χρονικά τῆς διεθνοῦς δημοσιογραφίας, ἢ ὅποια σχεδὸν πάντοτε μετὰ μᾶς ἢ δύο τὸ πολὺ ἑβδομαδῶν ἐνδιαφέρον, ἐγκατέλειπε τὸ ζήτημα ποῦ τὴν εἶχεν ἀπασχολήσει διὰ νὰ στραφῇ πρὸς ἄλλα νέα. Καὶ μόνον αὐτὸ τὸ φαινόμενον ἀρκεῖ διὰ νὰ δώσῃ τὸν χαρακτηρισμὸν τῆς ἀληθῶς ἱστορικῆς σημασίας, τὴν ὁποῖαν ἔχει ὁ διεξαγόμενος πέραν τῶν Πυρροηναίων ἀγῶν.

Ἦδη ὅμως φαίνεται πλέον σαφῶς ὅτι ὁ ἀγὼν αὐτὸς εἰσηλθεν εἰς τὴν κρίσιμον φάσιν του· δὲν ἰσχυρίζομεθα ὅτι ἐντὸς τῆς ἀρχομένης ἢ τῶν ἀμέσως ἐπομένων ἑβδομαδῶν θὰ ἔχουν τελειώσει αἱ συγκρούσεις εἰς τὴν Ἰσπανίαν καὶ θὰ ἔχῃ ἀποκατασταθῇ πλήρως ἡ ἡσυχία καὶ ἡ νομιμότης. Τοῦναντίον μάλιστα δὲν ἀποκλείεται νὰ περάσῃ καὶ ὀλίγη ὁδὸς ὁ Νοέμβριος πρὶν ἢ ἀνακτῆσθαι ἢ φίλη χώρα τὸ ἀνεκτίμητον αὐτὸ ἀγαθόν. Ἄλλ' ὅταν θὰ τελειώσουν αἱ ἀρξάμενα περὶ τὴν Μαδριτηνὴ μάχαι ὁ ἀγὼν θὰ ἔχῃ πλέον τελειῶς κριθῆ καὶ ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις, τὴν ὁποῖαν καθήρτισεν ὁ στρατηγὸς Φράνκο τὴν παρελθούσαν ἑ-

ΑΙ ΩΡΑΙΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ

Μία ὡραία φωτογραφία φωτισμάσεων ἀπὸ τὸν σταθμὸν τῆς Νέας Ὑόρκης, ἓνα ἀπὸ τοὺς μεγαλειότερους καὶ ὡραιότερους σιδηροδρομικοὺς σταθμοὺς τοῦ κόσμου.

βδομάδα εἰς τὸ Μπουῆγκος, θὰ προέπη πλέον ἐκουσίως ἢ ἀκουσίως νὰ ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον ὡς ἡ πραγματικὴ Κυβέρνησις τῆς Ἰσπανίας.

Ἐξίλει ἐπομένως νὰ προκαλέσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν μας μία σύντομος σύνοψις τῶν ἐπιχειρήσεων καὶ τῆς ὅλης ἐξελίξεως τῆς καταστάσεως, ἣτις μᾶς ἤγαγεν εἰς τὴν κρίσιμον αὐτὴν φάσιν τοῦ ἀγῶνος.

Πρέπει ἐν πρώτοις νὰ τονισθῇ ἁπλᾶς ἔτι τὸ γεγονός ὅτι ἡ μετρημένη, προσεκτικὴ καὶ πάντοτε παιδαγωγικὴ ἐνθυσίς τοῦ ἀγῶνος ἐκ μέρους τῶν ἐπαναστατῶν τοὺς ἤγαγεν εἰς τὴν σημερινὴν εὐχάριστον θέσιν των, πολὺ περισσότερον παρὰ ἡ ἀριθμητικὴ δύναμις τῶν στρατευμάτων των καὶ ἡ ὑπεροχὴ των εἰς ὀπλισμὸν καὶ πολεμοφόδια. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῆται ὅτι κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πρώ-

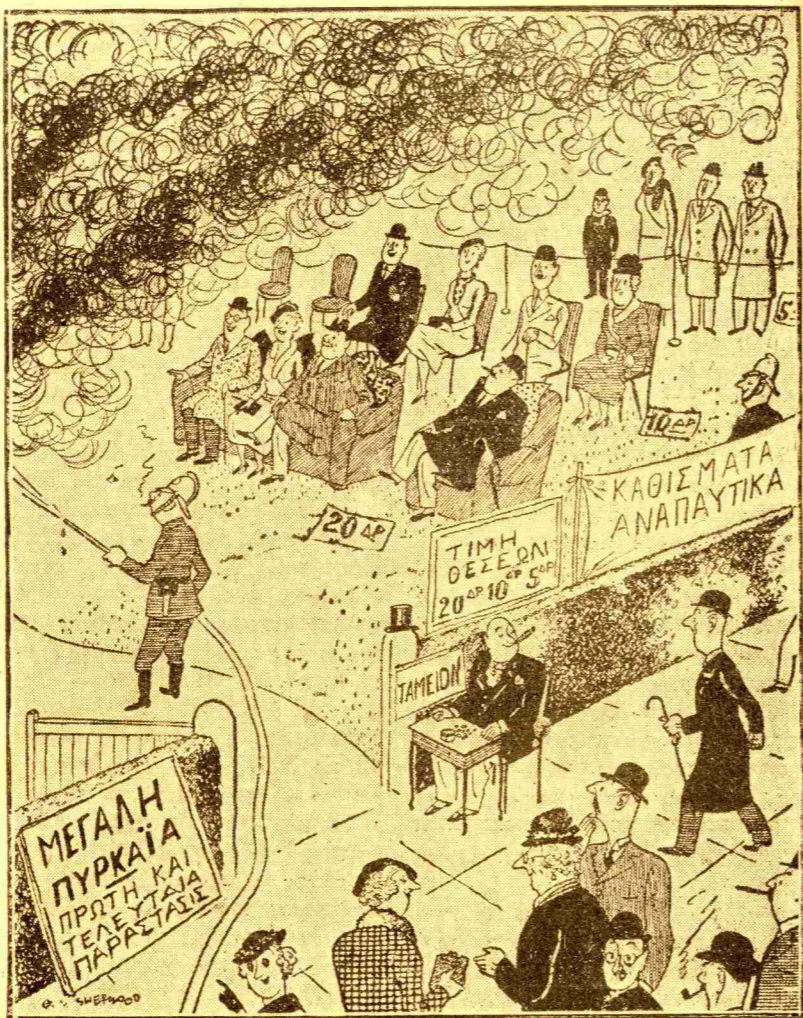
Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΥΝΗΘΕΙΑ

είδος σπόρτ. Η Τέχνη πάει πάσο... Είναι, άλλως τε, τόσο περίεργα τα Άγγλικά θέατρα, έν συγκρίσει προς όλα τα ξένα! Έν πρώτοις, διαρκούσης της παραστάσεως, βλέπετε κατάπληκτος μέσα εις τόν σκοτάδι της πλατείας μικρές κόκκινες ανταύγειες νά λαμπυρίζουν: είναι τά τσιγάρα των θεατών άμφοτέρων των φύλων, οι όποιοι καπνίζουν σάν νά ήσαν εις τόν σπίτι τους. Έξαιρέσει του Κόθεντ - Γκάρδεν και του «Ντρίουρ - Λαίην Θήατερ», δέν άπαγορεύεται πουθενά τόν κάπνισμα και, εις τούς κινηματογράφους ιδίως, είναι τόςος ο καπνός, ώστε τές πονούν τά μάτια την ώραν πού θά ογήτε.

Έπειτα, ο εύκολος ένθουσιασμός των «ψυχρών» Άγγλων έν συγκρίσει προς την παγεράν ψυχρότητα των «μεσημερινών» Έλλήνων, είναι άπίστευτος. Γελούν ή συγκινούνται εύκολώτατα και όταν ο ένθουσιασμός τους υπερβή τά όρια, αρχίζουν... τά σφύριγματα. Πολλοί ξένοι ήθοποιοι ή τραγουδιστά, θά έστράβαζαν την πρώτη φορά, όταν, εις τόν καλλίτερο σημείον της έρμηνείας των, έσφύριχθσαν άγρίως από τούς εξώστας και τόν αμφιθέατρον. Άργότερα συνηθίζει κανείς, όπως συνηθίζει και εις τόν αιώνα των Έθνικών Έγνων, με τόν όποιον τελειώνουν άπαραιτήτως όλοι οι παραστάσεις. Είτε σε σοβαρόν θέατρον εύρίσκεσθε, είτε σε ήποδρόμιον, σε μιούζικ-χαλλ ή σε κινηματογράφον, θά τιναχθήτε εις τόν τέλος όρθιος διά ν' ακούσετε έν σιωπή τόν «God save the King». Και έχω την ύπόνοιαν, ότι έρευνείται της μόδας αυτής πρέπει νά υπήρξεν πρό άμνημονεύτων χρόνων τίποτε ήθοποιοί του γλυκού νερού είναι τόσο εύνηλο, την ώρα πού κινδυνεύει κανείς νά μαξιλαρωθή, νά κάνει ένα νόημα εις τόν αρχιμουσικόν και ν' αναγκάσει τόν... έγερθόν, νά έγείρεται και ν' ακούη εύλαθώς τόν βασιλικόν Έγνον. Τό εύτόχημα είναι ότι οι Άγγλοι έχου άνεπτυγμένον ζωηρό τόν αίσθημα του μοναρχισμού διότι άλλου— λαμβανόμενης υπ' όψιν και της ποιότητος των περισσότερων Άγγλικών έργων— θά ήρκει τό σύστημα αυτό, διά νά γίνη ο κόσμος δημοκρατικός.

Άλλο χαρακτηριστικόν θέαμα του Λονδίνου: Η άλλαγή της φρουράς, πρό των ανατόρων του Buckingham. Εις την μεγάλην πλατείαν, όπου καταλήγει ή λεωφόρος της Mall— ο μόνος σωστός δρόμος του

Ο θεατρικός επιχειρηματίας έπωφελείται της πυρκαϊάς πού έξεερράγη εις τό σπίτι του.

Λονδίνου, με αρχήν και τέλος, σύμφωνα προς τούς κανόνες της νεωτέρας πολιτοδομικής — οι ώραι οι στρατιώται της φρουράς, με τά κόκκινα άμπέχωνα και τά τεράστια μαύρα άκουδοκάπελλα, παρατάσσονται κάθε μεσημέρι, δι' ένα είδος στρατιωτικής καθρίλλιας.

Ο κόσμος χαζεύει νιατά χιλιάδας, ενώ τά στρατιωτάκια έκτελούν εις την έντέλειαν, υπό τούς ήχους της μουσικής και με ensemble θαυμαστόν, τούς σπατωδικούς έθνατισμούς των... Περι μιλιταρισμού ούτε λόγος! Για τόν λαουζίνιον, πού ακολουθεί κατευχαριστημένος τόν πολύχρωμον θέαμα, ή άλλαγή της φρουράς είναι μάλλον ένα είδος δωρεάν παραστάσεως— ένα ταμπλώ επιθεωρήσεως, εις τόν όποιον άντι των

γκέρλς με τά τουλλίνα φορεματάκια, χορεύουν μπόύς με άκουδοκάπελλα και για μας τούς ξένους δέν είναι παρά μία θεαματική σκηνή από την μεγάλην ιστορικήν αναπαράστασιν πού λέγεται Άγγλία!

Διότι ή ιστορία— ή άνεπιδοτική ιστορία των πραγμάτων και των προσώπων— διατηρείται και αναζή στα περισσότερα ήθη και ήθιμα των σημερινών Άγγλων. Έπειδή, την 3ην Νοεμβρίου 1605, οι συνωμότες του Γκνέ Φώκς, είχαν αποπειραθή ν' ανατινάξουν τόν Κοινοβούλιον εις τόν άέρα, δέν αρχίζει ποτέ ή έτοςία κοινοβουλευτική περίοδος, εάν μία έπιτροπή με τής βέντους και περρούνας, άκολουθούμενη από τούς περιφώμους σωματοφύλακας του Βασιλέως, δέν γυρίτη προηγουμένως στά ύπόγεια της Βουλής, α-

ναζητούσα τά άνύπαρκτα θαρέλια της περιπέτιδος... Έπειδή, άλλοτε, υπήρχεν εις την είσοδον του Σίτυ ή πόλη του Temple Bar, εις την όποιαν οι βασιλικοί κήρυκες έκτυπούσαν εύλαθώς διά νά ζητήσουν την άδειαν διελεύσεως από τόν Λόρδον Δήμαρχον, έξακολουθεί και τώρα, κάθε φορά πού θά περάση έπιστήμως ο Βασιλέως, νά κλείνεται ο δρόμος με ένα καρδόν ή μίαν άλυσίδα, εις τόν σημείον όπου ήσαν άλλοτε οι πύλαι του Σίτυ. Και ο γήρυξ πού προηγείται της βασιλικής άμάξης στέκεται και τώρα, μένους ότου ο Δήμαρχος έπιτρέψη εις τόν Βασιλέα νά περάση.

Εις άντάλλαγμα της ύπηρεσίας αυτής, ο Λόρδος Δήμαρχος είναι και σήμερα ο μόνος πολιτικός, εις τόν όποιον ανακοινούται κάθε βράδυ τόν σύνθημα και τόν παρασύνθημα της βασιλικής φρουράς διά τόν Πύργον του Λονδίνου, όπου και ο πρωθυπουργός και ο Αρχιστρατήγος και οι πρίγκηπες είναι άδύνατον νά μπουν την νύκτα. Διότι και σήμερα, όπως πρό δύο νικητριών αιώνων, ο πύργος κλείνει κάθε βράδυ στις 10 με την ίδιαν στερεότυπον τελετήν. Κρατώντας τόν χαλκίην με τά μεγάλα κλειδιά και άκολουθούμενος από ένα στρατιωτικόν άπόσπασμα, ο αρχιφύλαξ του Πύργου κλειδώνει άλληλοδιαδόχως τά θαρεία φύλλα των μεγάλων πυλών, ενώ τό άπόσπασμα παρουσιάζει όπλα. Μεθ' ή σιωπηλή πομπή έπιστρέφει διά της λεγομένης Πύλης των Προδοτών εις τόν Φυλακείον, όπου θά της ανακόψη τόν δρόμον ή φωνή του σκοπού:

- Άλε! Τις εί;
- Ο αρχιφύλαξ άπαντά:
- Τά κλειδιά!
- Τίνος κλειδιά;
- Του Βασιλέως Έδουάρδου τά κλειδιά.
- Έχει καλώς!... Νά περάσουν του Βασιλέως Έδουάρδου τά κλειδιά!
- Η κουστωδία προχωρεί τώρα προς την παρατεταμένην φρουράν του Πύργου και εκεί, άφού άπόσπασμα και φρουρά παρουσιάσουν όπλα άμοιβαίως, ο αρχιφύλαξ λέγει δυνατά:
- Ο Θεός νά φυλάττη τόν Βασιλέα Έδουάρδον!
- Οί άλλοι όλοι άπαντούν:
- Άμήν!

Και ή τελετή τελειώνει με την παράδοσιν των κλειδιών εις τόν ύποδιοικητήν του Πύργου. Έτσι έγένετο πρό διακοσίων έτών, έτσι γίνεται και τώρα.

Τό μόνον έθιμον πού δέν έχει καμμίαν ιστορίαν, έστω νιά άν οι νεότεροι Άγγλοι όμνούν εις αυτό, είναι τό έθιμον του ού ή κ-ε ν τ— ο συνδυασμός του Σάββατουκίριακου με την τσαγκαροδευτέρα, κατά τρόπον ώστε νά ξεκουράζονται στην έξοχην οι άνθρωποι των πόλεων. Τό μόνον κακόν είναι, ότι σιγά-σιγά, τό weekend επεκτείνεται εις βάρος των εργασιμών ώρών και οι έπίστημοι, ιδίως, κάνουν τώρα ένα είδος Σάββατουκίριακου προλονζέ, όπου ή έξοχική άνάπαυσις αρχίζει όσον τό δυνατόν πρό του Σάββατου και τελειώνει όσον τό δυνατόν μετά την Δευτέραν. Ίσως νά μήν έχη άδικο τό «Πόντες», πού έδηροσιεύσε πρό μηνός τό σκίτσο ενός έπισκόπου ζητούντος νά ιδή κάποιον έπίσημον, ήμέραν Τετάρτην:

- Μέσα είναι ο ύπουργός;
- Όχι, κύριε! Είναι στό week end.
- Ποιό ούγκ-έντ; Αυτό πού τελειώνει ή αυτό πού αρχίζει;
- Αυτό, λοιπόν, τό ούγκ-έντ και ή φυγή από τάς πόλεις, αρχίζει νά ύπονομηεί σιγά-σιγά ένα θεσμόν, πού έχαρακτήρισεν άλλοτε την Άγγλικήν κοινωνίαν: τόν θεσμόν της Λέσχης. Στην εποχήν της βασιλείας Άννης,

ΟΔΥΝΗΡΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Έκείνος: Έγω την έντύπωσιν, ότι κάπου έχουμε χερσεί: αι άλλοτε μαζή.
— Έκείνη: Και έμένα μου φαίνεται γνώριμο τό πάτημα των ποδιών σας.

δέν υπήρχαν εις τό Λονδίον παρά μόνον καφενεία ή έλευθέρα είσοδος όμως δέν συνεδιόχθετο καθόλου με τόν χαρακτήρα του Άγγλου, ο όποιος, διά νά ξεσκάσει, έννοεί νά εύρίσκειται μόνον μεταξύ των όμοίων του. Έτσι έφευρέθη ο τύπος της Άγγλικής Λέσχης, πού έκυριάρχησε εις τό Λονδίον, καθ' όλον τόν 19ον αιώνα και τας αρχάς του 20ου. Μία όλόκληρος συνοικία γύρω από τά άνάκτορα του Άγ. Ιακώβου λέγεται κοινώς Clubland: είναι γεμάτη από άριστοκρατικές λέσχας, όπου διά νά μήτε ως μέλος δέν έφθανεν άλλοτε ούτε τού Βασιλέως ή διαταγή. Ο Πόλεμος όμως και τό ούγκ-έντ ύπέσκαψαν τόν θεσμόν της λέσχης και ο τύπος του λεγομένου «Club-man» πάει σχεδόν νά σβύσει. Ποδ είναι οι τζέντελμεν της Βικτωριανής εποχής πού έκαμάρωναν, διότι δέν έβγαίναν ποτέ από τό Λονδίον πού κατέφθαναν κάθε πρωί στις 11 στην Λέσχην τους, εδιάβαζαν της έφημερίδας, έβγαίναν διά τόν μεσημερινόν περίπατον και έξαναγύριζαν διά νά πάρουν τό lunch και νά καθίσουν έπειτα, έως τό βράδυ, εις τό μεγάλο παράθυρο του άναγνωστηρίου, καπνίζοντας μακρὰ πούρα, πίνοντας, ούστου με σόδα και κυπαρίσκις διάφορα την κίνησιν της μεγαλουπόλεως, μέσ' από τά τζάκια.

Μόνον άνδρες έπετρέπετο νά κυκλοφορουν τότε στις Λέσχας και μία άπό τάς μεγαλύτερας κατακτήσεις του φεμινισμού ήτο νά έπιτραπή ή είσοδος κυριών εις ένα Man's Club. Όχι, βέβαια, ως μελών! Άλλ' όπωσδήποτε, τούς έπέτραπη νά περιμένουν εις τό γάλλ— τόν άνδρα τους λχ.— ενώ μέχρι πρό όλίγων άνάη έτών ήτο άδύνατον νά περάση γυναίκα τό κατώφλι της Λέσχης.

Έννοείται, ότι παρ' όλον αυτόν τόν... έκφυλισμόν της Λέσχης, δέν ήμπορεί κανείς νά είπή, ότι ο θεσμός σβύνει έντελώς. Χωρίς Λέσχην, εις την όποιαν νά τού στέλλουν τά γράμματά του και τας προσκλήσεις, ο καθώς πρέπει Άγγλος θά ήτο κοινωνικώς μειωμένος. Υπάρχουν άνθρωποι πού είναι μέλη μιās λέσχης του Γκλόφ ή του Πόλο, χωρίς νά έπιδίδωνται εις τά sports αυτά και άλλοι, πού έχου χρόνια νά πατήσουν εις την Λέσχην τους και όμως πλήρώνουν άνελυτιπώς την βαρυτάτην συνδρομήν τους. Έπειτα δέ, είναι και τό ζήτημα... τού μαγειρού και άν ή Λέσχη— παρ' όλην την έργατάλειψιν της από τούς θιασώτας του Ούγκ-έντ— διατηρη-

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙΟΣ

Ο ΟΞΥΘΥΜΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Συγκεκριμένη και τελειώνουσα σήμερα το πρόχειρον σκιαγράφημα ενός από τους σημαντικότερους, όσον και περισπερσσιότερους, Έλληνες παράγοντας της Αναγεννήσεως, του Κρητού Γεωργίου Τραπεζούντιου.

Ο Τραπεζούντιος, επιστρέψας από την Φλωρεντίαν εις την Ρώμην είχε κατοχυρώσει την θέσην του εις την Παπικήν Αύλην, ενώ ταυτοχρόνως ανελάμβανε την διδασκαλίαν της Ελληνικής εις το Πανεπιστήμιον. Ο νέος Ποντίφης, Νικόλαος ο V είχε απεριόριστον ενθουσιασμόν διά την κλασσικήν μόρφωσιν και ή κυρία φιλοδοξία ήτο να επισύχη την μετάφρασιν όλων, ει δυνατόν των μεγάλων συγγραμμάτων της αρχαιότητος και των κειμένων της εκκλησίας. Ήσυχάζε χαρακτηριστικώτατα να λέγη, ότι κάθε μετάφρασις ενός κλασσικού έργου ισχυραίνει προς την διάσωσιν μιᾶς ψυχῆς.

Πλησίον ενός τοιούτου κληρικού και εφοδότη, ο σοφός Κρής, ο οποίος εν γνώσει όλων σχεδόν τὰ αρχαία έργα, ο οποίος με τίστην ταχύτητα παρέδιδεν ετούτους τὰς μεταφράσεις του, δὲν ήτο δυνατόν παρά να κατακτήσει εντελώς εξαιρετικήν θέσιν. Όλοι οί σύγχρονοι τόν χαρακτηρίζουσαν ως τόν φιλολογικόν ευνουόμενον του Νικόλαου V. Άλλ' ή ευμείνια αὐτῆ δὲν διήρκεσε πολὺν καιρόν. Αί ἀποκαλύψεις του Βησσαρίωνος, του Περόττι και άλλων διά τὰ λάθη των μεταφράσεων τού (ο Βησσαρίων γράφει κάπου ότι αν ήθελε κανείς, κινούμενος από κατὰ-κατὰ τί είναι, έχει μαγειρευθῆ ανάλογα με τὴν φθινὴν τιμὴν της. Έκατὸ διάφορα πράγματα εἶνε γραμμένα στην λίστα, πού σὰς προσφέρει ή «Νίπη» ή ορεκτικωτάτη σερβιτόρισα με τὴν ποδιά και τὸ σκουφάκι· ἀλλὰ και ἀν ἀκόμη ὑποτεθῆ ότι τὰ ἐδοκίμαζατε κατά σειρὰν τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, θὰ σὰς ἐφαίνετο πῶς ἦσαν ὅλα τὸ ἴδιο— σὺν τὰ γαλιανὰ μάτια των city-girls, σὺν τὰ ξυρισμένα πρόσωπα των city-clerks και σὺν τὰ καλοσχηματισμένα λεπτὰ πόδια των Νίπης πού σὰς περιτοιχιζουσιν...

Good bye Piccadilly! Αἶμα ἀκόμη και θὰ μὰς ἐκοθεῖ τὴν ὄρεξιν!

E. T.

ἀκόμη ἕνα μέρος τοῦ γοητρου της, τὸ ὄφειλε, εἰς τὴν κουζίνα.

Μόνον ὅποιος ἔχει φάγει ἐπὶ ἡμέρας τὸ μενὺ τοῦ Ἄγγλου ἀστου και κατ' ὀρθωσῆ να ἐπιζήση, ἡμπορεῖ να ἐκτιμήση ἐπαρκῶς τὸ καλομαγειρευμένο γεῦμα πού θὰ τοῦ παρουσιάσῃ ὁ ἀρχιμαγειρος τῆς Λέσχης. Διότι καθε καλὴ λέσχη ἔχει φροντίσει να προσλάβῃ Γάλλον ἀρχιμαγειροῦν και, ὅσον ἀριστοκρατικώτερα τὰ μέλη, τόσον Γαλλικώτερα ἡ κουζίνα.

Ίσως ν' ἀποτελῆ και αὐτὸ νῆπιον ἐκφυλισμόν. Ὑπάρχουσαν πολλοὶ πατριῶται πού ἰσχυρίζονται, ότι αν τὸ Ἄγγλικόν ἔθνος δεσπόζη τῆς Εὐρώπης, τὸ ὄφειλε στήν σπαρτιατικὴν του κουζίνα: εἰς τὸ ἀποτρόπαιον Gravvy (μῖαν μαύρην κρεατόσουπαν, πού δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν Μέλανα Ζωμόν), τὴν ἀπερίγραπτον βραστὴν προβατίαν πού ἡμπορεῖ να φέρῃ ἐμετόν, τὰ ἄψιχα μπαφτέκια, τὰ mutton-chops και τὸ ρόστιμπφ με τὰ κακοτηγανισμένα πατατάκια (chipped potatoes) και τέλος τὰ νερόβραστα χειρταρικά μεταξὺ των ὁποίων εσσιλεύει τὸ φριγαλιόν cabbage. Ὑπάρχουσαν ἀκόμη και καὶ πῆττες πού καθόνται σὺν σσιμέντο στὸ στομάχι σας νὰ καὶ φάρια τῆς κακῆς ὥρας ἀλλ' οὐτιδῆποτε και να δοκιμάσετε ἀπὸ τὴν Ἄγγλικὴν κουζίνα, καταλαβαίνετε ἀμέσως, ότι δὲν πρόκειται περὶ φαγίου (μαγειρευμένου): τὸ νερό χρησιμοποιεῖται περισσότερο ἀπὸ τὸ θούτυρα, τὸ ψητὸ μπαίνει... ἀκατέργαστον στή σχάρα, τὸ φάρι ρίχνεται κατ' ἐυθείαν στὸ ἀναλυτὸν πάχος και, διά τὰ ὑπόλοιπα, πρέπει ἡ ὄρεξις σας να τὰ ἐγγάλη περὰ.

Ἐπει ἐτρωγαν ἄλλοτε οἱ «τίμιοι Ἄγγλοι, πρὶν τοῦς χαλάσουν τὰ γυναικεῖα ἤθη, τὰ σαρκού και οἱ χοροὶ των Γάλλων», καθὼς λέγει ἕνα παλιὸ τραγοῦδι τοῦ 18ου αἰῶνος. Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ότι και τώρα εἶνε πολὺ καλλίτερα! Ἐντὸς ἀπὸ τὰς μεγάλων λέσχων και τὰ ξενοδοχεῖα πολυτελείας, τὰ ἄλλα ρεστοράν μαγειρεύουσιν φρικτά. Τὰ 300 ἐστιατόρια, μετὰ ὅποια ἐγέμισεν ἡ ἐταιρεία Λάιονς τὸ Λονδίνο, δίνουν, λέδαία, εἰς τὸν Ἄγγλον ὑπάλληλον και τὴν ρομαντικὴν δακτυλογράφον τὴν κολεακτικὴν ψευδαίσθησιν ότι γιὰ 1—2 σελλίνια τρώγουσαν ἀριστοκρατικὰ: λινὰ τραπεζομάνδηλα, ἀπαστράπτουσαν σερβίτρια και λίστα τυπωμένη Γαλλικὰ. Ἄλλ' ἢ Noix de veau braisée Florentine, πού διαλέγει μετὰ τὸ δάκτυλό του ὁ νεαρὸς Λονδρέζος, χωρὶς να ξέρη

ΥΨΗΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

— Ἑλλίξω, στρατηγέ, να μὴ τὸ πάρετε ὡς προσβολὴν ἐὰν σὰς εἶπω, ὅτι εἶμαι προσωπικῶς ἐναντίον τοῦ πολέμου.

ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀπόζη μέχρις οὗ ἀποθάνῃ τὸ 1484, ἐν ἐσχάτῃ ἐνδείᾳ.

Οἱ ἀγῶνες του ὑπὲρ τῆς Ἀριστοτελικῆς θεωρίας και ἐναντίον των Πλατωνικῶν, ἀγῶνες τοῦς ὁποῖους διεξήγαγε μετὰ ὅλην τὴν χαρακτηριστικὴν ὀξύτητα του, ἀγῶνες, οἱ ὁποῖοι συχνὰ τὸν ἐξώθησαν εἰς ἀληθινὸς λιβέλλους και τὸν ἐκαίονον να ληρμονῆ ὄχι μόνον τοῦς κληῶνας τῆς εὐπρεπειᾶς, ἀλλ' ἀκόμη και τὴν ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην πρὸς πολυτίμους φίλους του, ὅπως πρὸς τὸν Βησσαρίωνα, ὑπῆρξαν ἡ κυρία αἰτία τῆς καταστροφῆς εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασεν. Ἀπόλυτος ὅπως ἦτο δὲν ἡμποροῦσε να ἀναγνωρίσῃ κανέν δίκαιον εἰς τοῦς ἀντιπάλους του· δι' αὐτόν ἡ ὑπεροχὴ τοῦ Ἀριστοτέλους εἶχε ὡς ἀπαραίτητον ἐπακλουύθημα τὴν ἀπέχθειαν πρὸς τὸν Πλάτωνα, και ἡ δύνατο να ἀποδειχθῇ μόνον μετὰ τὴν συστηματικὴν μείωσιν τοῦ Πλάτωνος και των ὀπαδῶν του. Κατὰ τὴν περίφημον «Σύγγραμμά» του μεταξὺ τῆς φιλοσοφίας τοῦ Πλάτωνος και τοῦ Ἀριστοτέλους, μόνον ὁ Ἀριστοτέλης εἶνε ἀπαραίτητος εἰς τὸν πιστόν Χριστιανόν, ὁ ὁποῖος δύναται να ἀνεύρη εἰς τὸ ἔργον του, ὄχι μόνον τὴν ἀλήθειαν τῆς ἰδίας του πίστεως, εὐδὲν ἀναπτυσσομένην πρὸ Χριστοῦ, ἀλλὰ και ὄφειλε να ἀνατρέχη εἰς αὐτόν ὡς πρὸς τὴν ἀποδείξη, ἐνὼ ἀντιθέτως ὁ Πλάτων πρέπει να μισῆται ἀπὸ τὸν Χριστιανόν, ὅσον και ὁ Σατανᾶς, διότι εἶνε ἀκήρυξ ἀνηθι-

κόητος, οὐτοπιστής ἀφόρητος, πατήρ τῆς ἀπεχθεστέρης ἀφοσίως.

Μοιραῖον ἦτο ὁ ἀγῶν κατὰ τοιοῦτον τρόπον διεξαγόμενος να καταστήσῃ τὸν Τραπεζούντιον ἀληθῶς μισήτον εἰς πολλοὺς ἀντιπάλους του και να κληροδοτήσῃ κλομὴ και διά τοῦς σημερινούς ἐρευνητάς ὅπως διά τὸν Γερμανόν Voigt και τὸν Ἰταλόν Castellani βαρεῖαν ἐναντίον του πρὸνκατάληψιν.

Και ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτός ὑπῆρξεν ἀπὸ τὰς μεγάλων πνευματικῶν κορυφῶν τῆς Αναγεννήσεως. Ἡ σοφία του ἐθαυμάζετο και ἀπὸ τοῦς ἀντιπάλους του· ὁ Πόττιο γράφει ότι ἦτο ἀληθῶς σοφὸς ἀνῆρ, ὅτι ἡ εὐγλωτσία του ἦτο ἀπαράμιλλος και ὅτι τὰ συγγράμματά του ἀποτελοῦσαν πάντοτε πολυτίμους βοήθημα. Τὰ συγγράμματά του αὐτὰ μετρῶνται νικτὰ δεκάδας, και μερικὰ ὅπως ἡ «Διαλεκτικὴ» του, ἡ «Ρητορικὴ» του και ἄλλα ἐξετυπῶντο και ἀνετυπῶντο εἰς ἐπανειλημμένα ἐκδόσεις και εἰς ὅλα τὰ τυπογραφεῖα τῆς ἀναγεννωμένης Δύσεως, ἐπὶ γενεὰς ὀλοκλήρους μετὰ τὸν θάνατόν του.

«Κατὰ τὴν ἐποχὴν» του, λέγει ὁ Vespajiano, ὑπῆρξεν ὁ πολιτικώτατος διδάσκαλος, ὄχι μόνον λόγῳ τῆς βαθείας φιλοσοφικῆς του γνώσεως, ἀλλὰ και λόγῳ τῆς καταπληκτικῆς του εὐφραδειᾶς. Πασιγνωστός εἰς τὴν Φλωρεντίαν και εἰς τὴν Παπικὴν αὐλήν, ἐξετιμάτο κατὰ ὀχυρότητα πολὺ ἀπὸ ὄλων. Καὶ ὁ γνωστός Ἴσπανός ιστοριογράφος Ἀλφόνσο ντὶ Παλέντσα γράφει εἰς ἐπιστολήν του, ότι «μετ' εὐγνωμοσύνην και ἀφοσίωσιν θὰ ἐνθυμηθῆται πάντοτε τὸν διδάσκαλόν του, τὸν σοφώτατον και ἀνεκτίμητον Γεωργίον Τραπεζούντιον».

A. A. K.

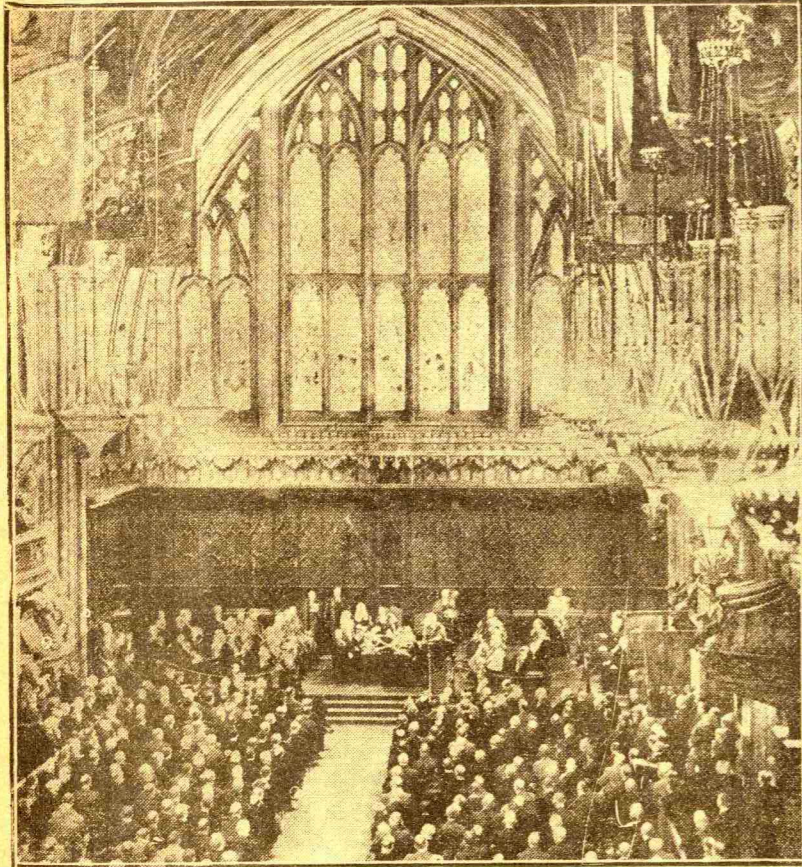
PIANA. Ἀγορά, πωλήσεις, ἐπισκευαί, χορδίσματα. Μαθήματα πιάνου ὑπὸ καθηγητῆς concertiste ἐν Παρισίῳ. Σταδίου 28, γρ. 9 β. Τηλ. 29.841. 321

ΓΑΛΛΙΣ καθηγήτρια διδασκαλίαν Γαλλικῆς, καθ' ἑσπέρου και φιλολογίας. Μέθοδος ταχεῖα. Μεταδίδεται και κατ' ὄσον και εἰς ἀγγλῶν. Διδασκτὴ προστά διὰ τὰ παιδιὰ 2—4 μῶν. Κτ Ἀλφίαν, ὁδὸς Κομνηνῶν 21, ἀνω πάτωμα, ὅρα: 3—7. 210

ΜΑΘΗΜΑΤΑ γαλλικῆς ὑπὸ Γαλλίδος διπλωματούχου. Ἐκμάθησις ταχεῖα διὰ νεωτάτου συστήματος κωνθρασαίου ἐντὸς 4 μηνῶν. Διδασκτὴ προστά εἰς ὄλον. Πληροφ. Μάρη 21, 1½—3½ μ.μ. 331

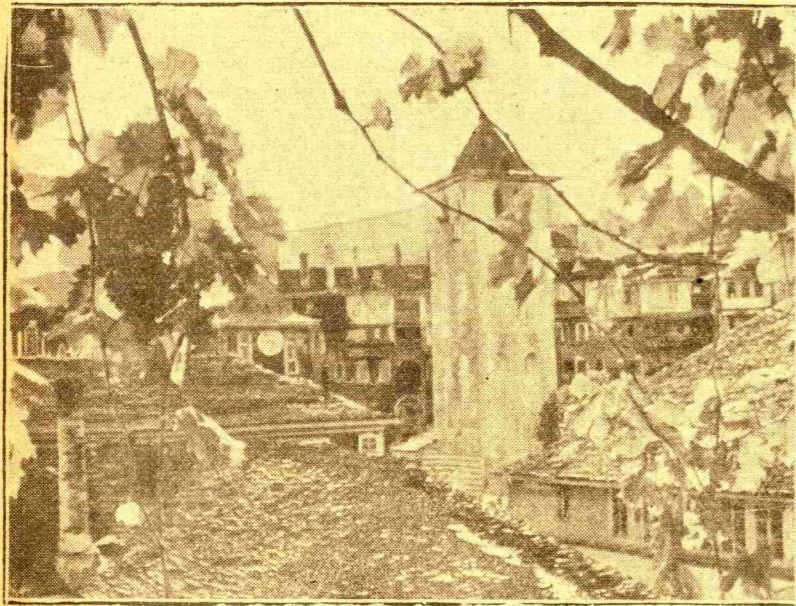
ΚΥΡΙΟΣ ἀριστὸς παίκτης τοῦ μπριτζ και ἔχων ὄρας διδασίμων, ἀναλαμβάνει παραδόσεις. Ταχίστη και τελεία ἐκμάθησις. Γράφεται Κων Γ. Κ. Π., «Ἐστία».

ΑΙ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΙ ΑΓΓΛΙΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο εἰς τὴν θευμασίαν αἰθούσαν τοῦ Γκιλτχολτ τοῦ Λονδίνου, σύμφωνα μετὰ τὰς προαίωνας Ἀγγλικὰς παραδόσεις ἡ ἐκλογή τοῦ νέου λόρδου Δημάρχου τοῦ Λονδίνου, σὲν Τζῶρτζ Μπρῶντμπεριτζ, ὅστις θὰ εἶνε ὁ λόρδος δήμαρχος τοῦ ἔτους τῆς στέφειος τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου.

ΕΙΣ ΤΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΘΩ

Μία ἀποψη τῆς μονῆς Βατοπεδίου εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Φωτογραφία τοῦ Φινλανδοῦ Βυζαντινολόγου κ. Α. de Mailoehm, ὁ ὁποῖος ἀπὸ διετίας ἐργάζεται ἐν Ἑλλάδι διὰ τὸν καταρτισμὸν πλήρους συλλογῆς φωτογραφικῶν τῶν Βυζαντινῶν καλλιτεχνημάτων, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν πρὸς ἐκδόσιν βιβλίων ὑπὸ μεγάλου Ἀμερικανικοῦ Πανεπιστημίου.

ΜΙΑ ΣΠΑΝΙΑ ΕΙΚΟΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

Τὴν καταληκτικὴν αὐτὴν φωτογραφίαν μίᾳ νυκτίσιν καὶ μίᾳ μεγάλῃ νυκτερινῆς πεταλούδας ὁ Ἀμερικανὸς φωτογράφος κ. Λύνγουιν Τσαίτζ, κατόρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ κατόπιν ὑπομονητικῆς ἀναμονῆς ἐπὶ μακρὰς ὥρας εἰς τὸν κρυφόνά του.

Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΟΔΑΝ

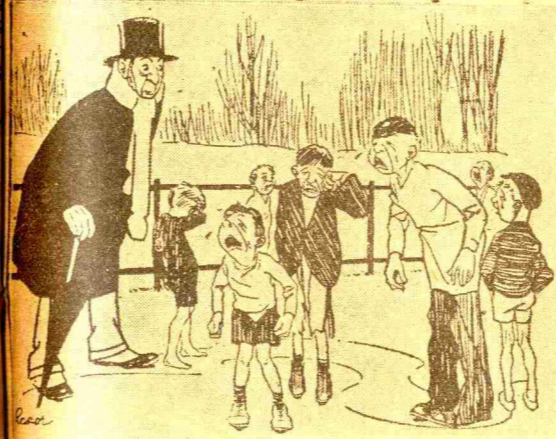
Ἰδὸν καὶ ἐνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα Παρισινὰ μοντέλα, τὰ ὅποια ποῖον ἐνεπνεύσθη προφανῶς ἀπὸ τὰ πρόσφατα Ἰσπανικὰ γεγονότα. Τὸ καπέλλο τοῦ ταχυομάχου ἀπὸ μαῦρο μετὰ χρυσῆς μπουκιῆς εἰς τὰ δύο ἄκρα.

Ο ΣΚΥΘΡΩΠΟΣ ΡΩΜΑΙΟΣ ΚΑΙ Η ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΤΟΥ

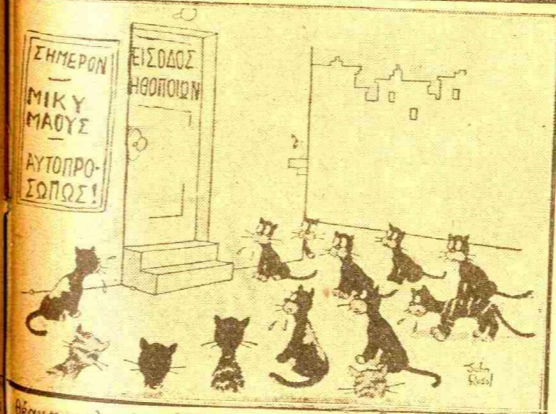

Μία χαριτωμένη φωτογραφία ἀπὸ ἑνα πρόσφατον ἀριστοκρατικὸν γάμον εἰς τὸ Λονδίον, ὅπου τὰ δύο παιδάκια ἐκρατοῦσαν τὴν οὐρὴν τῆς νύφης ἐφοροῦσαν τὴν χαριτωμένην στολὴν τοῦ Ρωμαίου καὶ τῆς Ἰουλιέττας.

ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΑΙ ΤΗΣ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑΣ

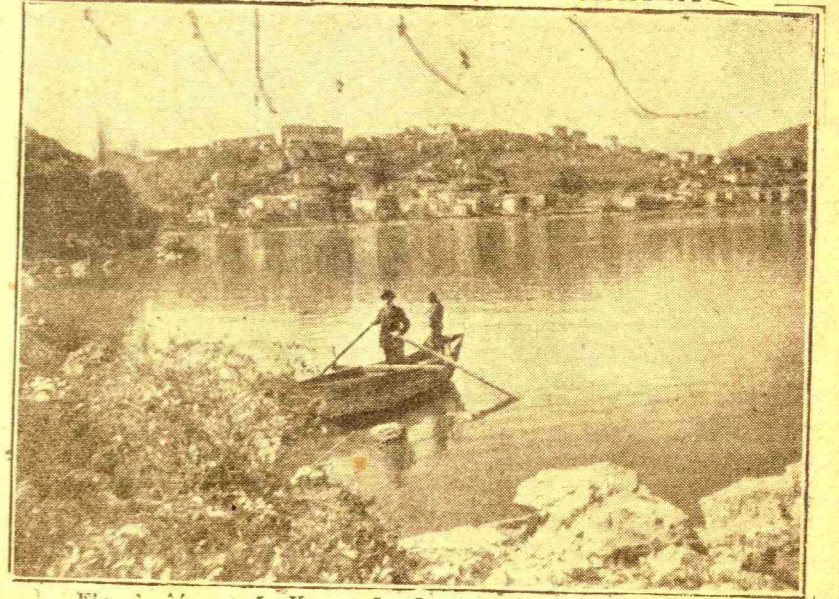

Καθήματα τοῦ καλοῦ κυρίου, ὁ ὁποῖος τὴν προηγουμένην ἡμέραν εἶχε δώσει μίαν δραχμὴν εἰς ἕνα παιδάκι ποὺ ἐκλαίεν.

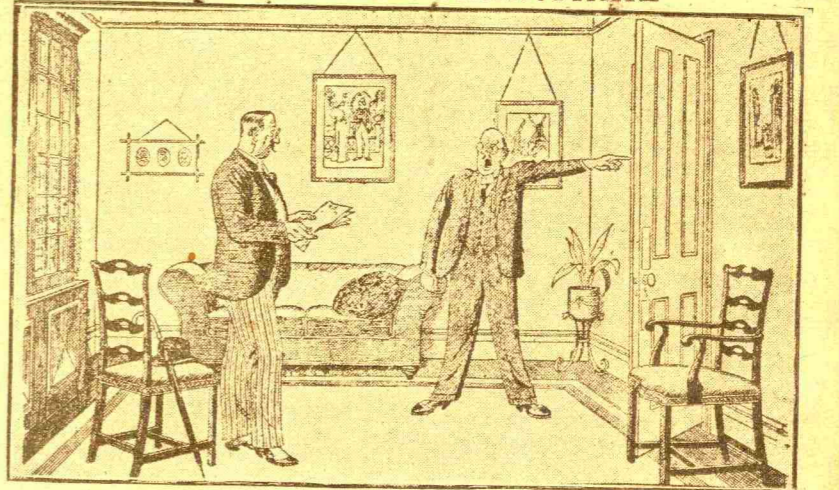
Ἐπιστολὴ πρὸ τῆς ἐξόδου τῶν ἠθοπιῶν τοῦ θεάτρου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνηγγέλη ὅτι θὰ ἐμφανισθῇ αὐτοπροσώπως ὁ Μίκυ-Μάουζ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΓΡΑΦΙΚΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Εἰς τὴν λίμνην τῆς Καστοριάς. Φωτογραφία τοῦ κ. Οἰκονομίδου.

Η ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ ἐπισκέπτης: Εἶμιαι ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸ μεσιτικὸν γραφεῖον καὶ σὰς συνέστησεν εἰς τὴν σύζυγόν σας. Καὶ ἐρχομαι νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὰς δώσετε μίαν ἐπιστολήν, ὅτι εἶσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὰς ὑπηρεσίας μας.
— Ὁ σύζυγος: "Ἐξω, κύριε!"

— ΕΚΕΙΝΗ: Γιὰ θυμῆσον, Τζῶν! Πάνε εἴκοσι χρόνια. Σὲ ἐκεῖνη τὴν γωνίαν ἐκεῖ εἶχαμε δώσει τὸ ραντεβού μας ὅταν μοῦ ἐξήτησες νὰ παντρευθοῦμε.
— ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί, ἀλλὰ τότε δὲν ἦταν ἡ ἐπιγραφὴ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΖΑΪΜΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΠΟΣΧΙΣΙΣ ΤΟΥ 1897

Περί της ιστορικής πολιτικής διαφωνίας, κατά τον Σεπτέμβριον του 1897, του 'Αλεξάνδρου Ζαΐμη με τον Θεόδωρον Δηληγιάννην και περί της πολυκρότου απόσχισσως του «άνεμιου» από του κόμματου του «θείου», πολλά και διάφορα, έως τώρα, έγγραψαν, ως έπι το πλείστον ανακριβή και φαντασιώδη.

Κατά την τακτοποίησιν όμως του αρχείου του, πρό δύο ετών, εις την έν Παλαιῶ Φιλήρω οίκιαν του, ο Πρόεδρος εξαναδιάβασε, μεταξύ των άλλων, και μίαν ιστορικήν έπιστολήν που του έστειλεν ο Θεόδωρος Δηληγιάννης, κατά τās ημέρας της ιστορικής διαφωνίας, κατά τās παρανομάς, δηλαδή, του σχηματισμοῦ της Κυβερνήσεως υπό τον 'Αλέξανδρον Ζαΐμη.

Εις τās ιδιωτικίās του συνομιλίās ο Πρόεδρος έπροτιμῶσε άνέκασθεν να μη ερωτάται έπι ώρισμένων γενομένων του πολιτικοῦ θίου του, αλλά να διηγῆται μόνος του, αὐτομῆτως, όσάκις παρουσιάζετο σχετικῆ αίτια. Λόγω, λοιπόν, της ἀπερασιάτου αὐτῆς συνηθείας και παρ' όλα όσα ένάστοτε έγγραφοι, ο 'Αλέξανδρος Ζαΐμης οὐδέποτε, κατά την τελευταίαν δεκαετησίαν, εἶχεν όμιλήσει συγκεκριμένως έπι του πολιτικοῦ έπεισοδίου της διαφωνίας με τον θεϊον του, παρά μόνον εις έλαχίστους πολιτικούς φίλους του. Όσάκις δέ συνέπιπεν εις τό στενόν περιβάλλον του σχετικῆ συνομιλία, τό θέμα παρεκάμπετο έπιτηδείως από τον ίδιον, με την λεπτότητα όμως και την ευστροφίαν που τον διέκρινεν εις την άλλαγὴν οίασδήποτε άνεπιθυμήτου συζητήσεως.

Η επανεμφάνις όμως της έπιστολής του Θεόδωρου Δηληγιάννη κατά την τακτοποίησιν του αρχείου του, τον επανέφερεν εις τās ημέρας της ἀπροσδοκίτου και ραγδαίως εξελίξεως των πολιτικών πραγμάτων κατά τό φθινόπωρον του 1897. Καί άπέτελεσε πράγματι, διά τον ακούσαντα ιστοριοδίφικόν εὐτύχημα ή άνάκνησις του θέματος υπό της αὐθεντικῆς του πηγῆς και ή αφήγησις από τά χείλη του 'Αλεξάνδρου Ζαΐμη του πολιτικοῦ εκείνου έπεισοδίου, τό όποιον κατέληξεν εις την όριστικήν απόσχισιν του από του Δηληγιαννικοῦ κόμματου.

«As ακολούθησάν, λοιπόν, την ανασύνθεσιν της προσωπικῆς αφήγησως του Προέδρου, επί τη βάσει των σημειώσεων του σχετικού φακέλλου μας.

Καθ' όλην την διάρκειαν του άτυχοῦς πολέμου του 1897, ο 'Αλέξανδρος Ζαΐμης ήτο και παρεμύνη Πρόεδρος της Βουλῆς. Καί παρ' όλα όσα ένδοια-σμοῦς του διά την κήρυξιν της ἀπροσπομῆςτου και άμελετήτου εκείνης και

λεμικῆς έστρατείας, εὐραστή δι' όλης του της ήθικῆς επιρροῆς προς ανωπέτερον του έθνικοῦ φρονήματος και επικράτησιν των 'Ελληνικών όπλων.

Μετά την άτυχῆ όμως διά την 'Ελλάδα εκδασιν του πολέμου, ο Βασιλεὺς Γεώργιος ο Α', εὐρέθη όχι μόνον πρό θλιβερών γενομένων, αλλά και πρό εσωτερικῆς, εν γενει, καταστάσεως εκτάκτως άνωμάλου, υπό την πίεσιν της όποίας όχι μόνον άνεγράφη ο Θεόδωρος Δηληγιάννης, αλλά και πρό ώτως κατετίθη και εγκάτελειψε την εξουσίαν ο διάδοχος τουτου και πανίσχυρος τότε Αττικάρχης Δημήτριος Ράλλης.

Η Κυβέρνησις του Δημητρίου Ράλλη έφερεν εις την Βουλήν προς εγκρισιν τους βαρεῖς όρους της προκαταρκτικῆς ειρήνης, τους όποιους όμως αι Δυνάμεις εἶχον κηρύξει εκτελεστέους και υποχρεωτικούς.

Κατά την δραματικῆν εκείνην συνεδρίωσιν, ο πρωθυπουργός Δημήτριος Ράλλης έτόνισεν από του θήματος, ότι δύο υπάρχοντες όδοι διά τους αντιπροσώπους του 'Εθνους: ή απόρριψις ή ή παραδοχή των όρων. Αλλ' ή απόρριψις θα εσημάνεν άμεσον επανάληψιν των έχθροπραξιών, εις τās όποιās ή 'Ελλάς ήτο άπολύτως άδύνατον ν' άντεπεξείλεθι λόγω της καταπτώσεως του ήθικοῦ του υπολοίπου στρατοῦ και της έλλείψεως πολεμοφοδίων και χρημάτων. Καί κατέληξεν ο Ράλλης συνιστών την άποδοχὴν των όρων διά να μη αναγκασθοῦν οι 'Ελληνες να καταφύγουν εις τās όρη και επαναρχίσουν τον άπελευθερωτικόν άγώνα του 1821!

Ο άρχηγός της πλειοψηφίας και υπεύθυνος του πολέμου Θεόδωρος Δηληγιάννης, όμιλήσε κατόπι και συνέστησε την παραδοχὴν των όρων. Αλλ' έχωρισε τό ζήτημα της έμπιστοσύνης της Βουλῆς προς την Κυβέρνησιν, επιδιώκων προφανώς επάνοδον εις την άρχὴν.

Αφού, λοιπόν, έτέθη έτσι πολιτικόν ζήτημα, ή πλειοψηφία κατεψήφισε την Κυβέρνησιν. Καί μετά ταῦτα ο Δημήτριος Ράλλης ανήλθεν εις τās 'Ανάκτορα και υπέβαλεν εις τον Βασιλέα Γεώργιον την παραιτήσιν της υπ' αὐτόν Κυβερνήσεως, έλλείπει εμπιστοσύνης της Βουλῆς.

Ο Βασιλεὺς Γεώργιος τότε εὐρέθη εις δύσκολον θέσιν, διότι εκ του Συτάγματος ήτο υποχρεωμένος να καλέσῃ τον άρχηγόν της πλειοψηφίας και να του ανάθεῃ τον σχηματισμόν της νέας Κυβερνήσεως.

'Αλλ' ο Θεόδωρος Δηληγιάννης υπείχε τότε την εκ του πολέμου ευθύνην. Εις δέ την άνήσυχον Κοινῆν Γνώμην, ή ανάθεσις τοιαύτης βασιλικῆς έντολής

εις τον υπεύθυνον του πολέμου άρχηγόν, θα προσκαλεῖτο δυσμένης και επικίνδυνος έντύπωσις.

Κατόπιν διμέρου, λοιπόν, σκέψεως ο Βασιλεὺς Γεώργιος εκάλεσε τον Πρόεδρον της Βουλῆς 'Αλέξανδρον Ζαΐμη και τον ήρώτησεν εάν θα έδέχετο να αναλάβῃ τον σχηματισμόν 'Εθνικῆς Κυβερνήσεως προς αντιμετώπισιν της κρισσιωτάτης διά την χώραν περιστάσεως.

Ο 'Αλέξανδρος Ζαΐμης πῦχαρίστησε τον Βασιλέα διά την τιμητικὴν πρότασιν και του άπήντησεν, ότι κατ' αρχὴν δέχεται να ύπαστῇ οιαδήποτε θυσίαν χάριν της άνάγκης της Πατρίδος. Τον παρεκάλεσε δέ να του δώσῃ προθεσίαν 24 ώρων διά ν' άπαντήσῃ εάν θα δυνήθη να σχηματίσῃ πράγματι Κυβέρνησιν, υπό το πνεῦμα πάντοτε της βασιλικῆς προτάσεως.

Αναχωρήσας από το Παλάτι ο 'Αλέξανδρος Ζαΐμης, κατηθύθη εις την έπι της όδοῦ Ζήνωνος οίκιαν του Θεόδωρου Δηληγιάννη, προς τον όποιον εκουνοποίησε τās ανακοινώσεσις του Βασιλέως.

Ο Δηληγιάννης, εκπλαγείς διά την γενομένην προς τον Ζαΐμη βασιλικὴν πρότασιν— την όποιαν και δεν έπεριμενε— διετέθη, εν τούτοις, ευμένως εις συνεννόησιν μετὰ του άνεμιου του, προς καταρισμόν και ύποστήριξιν της νέας 'Εθνικῆς Κυβερνήσεως, ώρ' όσον—όπως ειπεν— ο Ανώτατος Αρχων εκρινεν ότι εἶχεν ανάγκην ταύτης ο τόπος.

Καί έως έδω τὰ πράγματα έπῆγαν καλά. Όταν όμως ήρξεν ή συζήτησις περί των όνομάτων των νέων ύπουργών και ήλθον εις την μέσην και πρόσωπα του Δηληγιαννικοῦ κόμματου, μάλλον εφθερμένα και έντελως άκατάλληλα τουλάχιστον διά την κρίσιμον εκείνην περίστασιν, ο 'Αλέξανδρος Ζαΐμης ειπε καθαρά εις τον θεϊον του, ότι υπό τοιαύτους όρους θα έπροτιμούσε να καταθέσῃ την βασιλικὴν έντολήν, παρὰ να άπομακρυνῇ από τό άληθές πνεῦμα της.

Επανάληθεν έτσι εις τās 'Ανάκτορα ο 'Αλέξανδρος Ζαΐμης την 20ήν Σεπτεμβρίου 1897. Καί άνεκοίνωσεν εις τον Βασιλέα Γεώργιον, ότι μη δυνήσῃ να εξασφαλίσῃ την έμπιστοσύνην της Βουλῆς, λυπείται διότι δεν δύναται να κάμῃ χρῆσιν της βασιλικῆς έντολής, την όποιαν καταθέτει, εκφράζων την ευγνωμοσύνην του επί τη γενομένη αὐτῶ ύψίστη τιμῇ.

Τότε του ειπεν άμέσως ο Βασιλεὺς Γεώργιος: — Νομίζω, κύριε Πρόεδρε, ότι ύπάρχει κάποια παρεξήγησις εις τό μέρος! — Παρακαλῶ, Μεγαλειότατε— άπήντησεν ο Ζαΐμης— να με καθοδηγήσετε προς ἄσιν αὐτές.

— Ίδου ποῖς εἶνε ή παρεξήγησις— συνέπληρωσεν ο Βασιλεὺς: "Όταν σās εκάλεσα ως Πρόεδρον της Βουλῆς και σās έδωκα την έντολήν να σχηματίσῃτε νέαν Κυβέρνησιν, δεν εἶχον υπολογίσει εις κοινοβουλευτικὴν ύποστήριξιν της Κυβερνήσεως, την όποιαν θα σχηματίζατε. Καί επομένως δεν ένδι-

— Πραγματι, Μεγαλειότατε— απήντησεν ο Ζαΐμης— αλλά με καθοδηγήσετε προς ἄσιν αὐτές.

— Ίδου ποῖς εἶνε ή παρεξήγησις— συνέπληρωσεν ο Βασιλεὺς: "Όταν σās εκάλεσα ως Πρόεδρον της Βουλῆς και σās έδωκα την έντολήν να σχηματίσῃτε νέαν Κυβέρνησιν, δεν εἶχον υπολογίσει εις κοινοβουλευτικὴν ύποστήριξιν της Κυβερνήσεως, την όποιαν θα σχηματίζατε. Καί επομένως δεν ένδι-

— Πραγματι, Μεγαλειότατε— απήντησεν ο Ζαΐμης— αλλά με καθοδηγήσετε προς ἄσιν αὐτές.

ΑΠΛΑ ΛΟΓΙΑ

ΘΑΝΑΤΟΣ ΑΨΥΧΩΝ

Η μανία της άνοικοδομήσεως των 'Αθηνῶν συνεχίζεται έντατικώτατα. Όχι μόνον τὰ σπιτάκια της Παληῆς 'Αθήνας γκρεμίζονται, όχι μόνον περὶ βόλια με τὰ παληά των δένδρα, τους κισσούς, της σχετικῆς γαζίας και της ώμορφης περιπλοκῆς, που έπρασίινιζαν τους αύλοτοίχους, ξεριζώνονται, καθαρίζονται, ίσοπεδώνονται, για να θεμελιωθοῦν μεγαθήρια της νέας οικόδομικῆς, αλλά και μέγαρα και μικρά παλατάνια, οι ήσαν τό κόσμημα των μεγάλων λεωφόρων, και έστιν αν τον ιδιαίτερον χαρακτηριστικόν τονον εις την φυσιογνωμίαν της πόλεως, καταδαφίζονται άλύπητα και παίρνουν μαζῆ των νῆι την παληά των ίστοριαν που χάνεται και σβύνεται μέσα εις τους σωρούς άμόρφων ύλικῶν και μέσα εις την σκόνη από τους γκρεμίζόμενους τοίχους.

Ίσως έχουν δίχρη οι παλαιοι που κλαίνε μια έποχή που πέρασε και λησμονήθηκε. Ίσως να έχουν δίχρη και οι νέοι που δεν λογαριάζουν καθό-

αφέρει επί του προκειμένου ή εμπιστοσύνη της Βουλῆς, της όποίας την διάλυσιν θέτω εις την διάθεσιν υμών! Πρὸ της βασιλικῆς αὐτῆς εξήγησεως, τότε, ο 'Αλέξανδρος Ζαΐμης έδήλωσεν, ότι ευγνωμόως άποδέχεται την έν λευκῶ βασιλικὴν έντολήν και ότι επιφυλάσσεται να ύποβάλῃ τον κάταλογον των μελών της υπ' αὐτόν νέας Κυβερνήσεως έντος εικοσιτετραώρου.

Την άποδοχὴν της βασιλικῆς έντολής υπό του 'Αλεξάνδρου Ζαΐμη, έπληροφορήθῃ ο Θεόδωρος Δηληγιάννης έντός μιας ώρας, από της καθόδου του Καλαβρυτινοῦ πολιτικοῦ εκ των ανакτόρων. Εσπευσε, λοιπόν, ο Θεόδωρος Δηληγιάννης να απευθύνη προς τον Ζαΐμη ιδιόχειρον έπιστολήν του, διά της όποίας του συνίστα ν' άποφύγη, πάση θυσίᾳ τον σχηματισμόν της νέας Κυβερνήσεως, διότι—καθώς έγραφε— ήτο ζήτημα τιμῆς δι' όλόκληρον τό κόμμα ή άποδοχὴ και εκτέλεσις της τοιαύτης βασιλικῆς έντολής.

Τον κοινόν φίλον και κομιστήν της ανεκδότου έπιστολής— κατατεθείσης εκτοτε εις τό προσωπικόν αρχείον του Προέδρου— παρεκάλεσεν ο 'Αλέξανδρος Ζαΐμης να διαβιβάσῃ προς τον Θεόδωρον Δηληγιάννην τās ευχαριστίας του διά τό ύπερ αὐτοῦ ένδικύφερον του.

— Αλλά—προσέθεσεν ο Ζαΐμης— γνωρίζει πολὺ καλά ο κ. Πρόεδρος, ότι όταν ή 'Ελλάς κινδυνεύη να χ'θῇ και με καλή να την βοηθήσω, ούτε κόμμα ύπάρχει δι' έμέ, ούτε συγγένεια!

Δ. ΓΑΤΣΟΥΛΟΣ

λου τὰ περατωμένα και θλέπουν εμπρός μόνον προς τη. πρόδοον, ή οποία εἶνε ο νεκροθάπτης κάθε παληῶν και περασμένων, και προς τās άνάγκας και τās απαιτήσεσις μιας νέας ζωῆς.

Αὐτό δεν εμποδίζει καθόλου για ρίξουμε μια συμπαιθητικῆ ματιά σε κά-θε τι που φεύγει, θαμπώνει και σβύνεται από την εικόνα της καθημερινῆς ζωῆς, και σε κάθε άψυχο που ο θάνατός του μεταβάλλει την φυσιογνωμίαν του δρόμου, της γειτονιάς και της πόλεως, διότι πεθαίνουν και τὰ άψυχα και πολλὰς φορές μας αφήνουν τό ίδιο κενόν που αφήνει ή εξαφάνισις των προσφιλῶν μας. Εἶδα αρκετούς να κλαίνε εμπρός εις τās θυρίδας του 'Ενεχυροδανειστηρίου για ένα παληό ρολόι που αφήσαν εκεί, για ένα δαχτυλίδι, που ο άποχωρισμός τους τους έστόιχιζε σκληρά, αφού τους θύμιζεν όλόκληρα κομμάτια από την ζωῆ τους, που τὰ πέρασαν άχώριστα μαζῆ, άλλοτε με χαρές κι' άλλοτε με πίκρες, με στενοχώριες, νιζι δυστυχίες.

Και κανένα τραγουδι άποχωρισμοῦ δεν έχει τόση τραγικότητα και τόσο σπαραχμό, όσον τό τραγουδι του πτωχοῦ καλλιτέχνη στοή «Μποῦεμ» όταν άποχωρίζεται τό ξεθωριασμένο και παληό επανωφόρι του για να τό πουλήσῃ για λίγα κέρματα, με μοναδικό σκοπό να ζεστάνῃ της τελευταίης στιγμῆς ένδός άλλου φτωχοῦ ανθρώπου. Η τό άλλο εκείνο, δεν θυμάμαι τίνος ποιητοῦ, για τό ξεψύχισμα του ψαρά που ζητεί για τελευταία χάρι να τον φέρουν στην άκροθαλασσιὰ ν' άντικρύσῃ την τραβηγμένη στην άμμουδιὰ θάρκα του!

Η άξίνα λοιπόν καταβαίνει ρυθμικά' ο κασιμάς και ή βαρεῖά πέφτουν σε τοίχους και χτυποῦν άλύπητα και τό φτωχάρι συναπαρτύνει και πετῶ. Σε λίγο δεν θ' άπομένῃ τίποτε πιά, από ό,τι μας ήταν συμπαιθητικά συννητισμένο, από ό,τι μας τραβούσε γνώριμο, άγαπημένο, γεμάτο από άναμνήσεσις συντροφιὰς δεμένο με στιγμῆς ώραιες κι' άλησμόνητες που σικρετᾷ ή καρδιά μας από χαρά όταν της αναλογίζεσται, ή πνίγεται στην πίκρα όταν της εξακλώνεται.

Μέσα στα σύννεφα της σκόνης που συνοδεύουν ένα γκρεμίσμα τοίχου,

περνούν γλωμῆς ζωγραφίες, ξεθωρες απ' τον καιρόν, αναθρόιστες—άν από ταινία κινηματογράφου, που ξετυλίγεται σε θαμπό φως—και χάνονται, ένφω παρέκει κάποιον αιώνώβιο δένδρο, ή μια φουντωτῆ νερατζιὰ ή κανένα κυπαρίσσι μελαγχολικό γέρνει την κορφή του στο δειλινὸ άέρακι με τό σουρούπωμα και χαιρετᾷ τό τέλος μιας έποχής, μιας περασμένης ζωῆς, περιμένοντας νικῇ τη δική του τη σειρά.

Και τί θα μπορούσαν να μας πούν και πόσα να μας διηγηθοῦν; Τὰ όσα εἶδαν, με όσα άκουσαν, τὰ όσα πέρασαν μπροστάτους, τὰ όσα εκλείσαν μυστικά μέσα στους τοίχους των; Ένα τζάκι που μένει όλόκληρο στον έτοιμόεργο τοίχο, πόσα όνειρα δεν εἶδε να άνάβουν διά μιας μαζῆ με την φωτιά του, να φλέγονται και ν' άνεβαίνουν ύστερα καρὸς μαζῆ με τό καπνό του στον αἰθέρα; Πόσα άλλα δεν εἴδυσαν σε μια νύχτα σκεπασμένα κάτω από της στᾶχτες. Ζωῆ, ιδέες, σχέδια, όνειροπολήματα, που είχαν συνέγεια την άπογοιΐτευσι, τη σκληρῆ πραγματικότητα, τὰ γρατσοῖα ή και τον πρόωρον θάνατον.

Ο ξεθαμμένος τοίχος με σημειωμένη τη θέσι που κρεμίζεται τό εικονοστάσι. Εὐλαδικὰ χέρια της μητέρας θα άνεσαν τό καντήλι, και παρακλήσεις νιζι ίκεσιες θα έπερίμεναν από κει κάθε τι που δεν έρχεται από πουθενά άλλου. Γάμοι, χαρές, τραγούδια, λύπες, πόνοι, μαρτύρια και ο θάνατος!

Ένα παρᾶθυρο με της γρίλιες μισοθγαλμένες, κρεμασμένες. Πόσα μάτια πίσω απ' αὐτές; Μάτια μητέρας άνήσυχης που περιμένει τον μικρό της να γυρίσῃ απ' τό σχολείο' μάτια μαῦρα, μάτια γαλανὰ, μάτια καττανὰ γεμάτα προσδοκίαν για να φανῇ κάποιος' άλλες φορές τό «μαραμένο θηλυκόν» του ποιητοῦ, καρφωμένο από πίσω τους ώρες όλόκληρες στα μελαγχολικὰ δειλινὰ, που προσμένει τον αναμενόμενον που δεν έρχεται ποτέ!

Έτσι καθὼς σωριάζονται, καθὼς γέρνουν, καθὼς εξαφανίζονται μέσα στα σύννεφα σκόνης' καθὼς άπομυρίζονται σε κάρρα και σε αυτοκίνητα φορητᾷ που μοιζᾷουν σα νεκροφόρες, καθὼς χάνονται στην σττροφή του δρόμου τρίζοντας, γυλλίζοντας, και σα να στενάζουν, πρότες, πάτερα, παρᾶθυρα, σκέλες, παίρνουν μαζῆ τους μια όλόκληρη έποχή, και τὰ μυστικὰ και τη ζωῆ των και περασμένων γε-

ΟΙ ΠΡΟΓΟΝΙΚΟΙ ΘΗΣΑΥΡΟΙ

ΤΙ ΜΑΣ ΕΔΩΣΑΝ ΑΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ

Οι έχοντες τὰς ἐργασίας των εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ ἀντιστρόφως οἱ Πειραιῶται, οἱ έχοντες τὰς ἐργασίας των εἰς τὰς Ἀθήνας, ρίπτουν τὰ δλέμματα πλειστάκις τῆς ἡμέρας εἰς τὸν χῶρον τῆς Ἀγορᾶς τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων, ποὺ ἤλθεν εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας μὲ τὰς ἀνασκαφάς, τὰς ὁποίας ἐνεργοῦν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀρχαιολόγοι ἀπὸ ἐτῶν. Ἀντικρῶζον ἔρειπωμένους τοίχους, μερικὰ ἀγάλματα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀκρωτηριασμένα εἰς τὰ βάθρα των, θεραστῖους συγκολλημένους πίθους, θεμέλια ἀρχαίων μνημείων, βάθρα χωρὶς ἀνδριάντας, πλεῖστα ἀρχαῖα πηγάδια, σπασμένα μάρμαρα, μίαν εἰκόνα ποὺ ἔυπνᾶ τὸ παρελθὸν ἐπάνω ἀπὸ τὸν ἀπέραντον αὐτὸν ἔρειπιώνα. Μάταια θὰ προσπαθήσουν νὰ εὗρουν κάτι ποὺ γὰ τοὺς ἐγθυμῶσῃ τὴν γνῶριμον παράστασιν τῆς Παναγίας τῆς Βλασσαροῦς, ποὺ κατεῖχε τὰ κράσπεδα τοῦ ἀνεσκαμιμένου σήμερον χώρου. Μάταια θὰ προσπαθήσουν νὰ φέρουν εἰς τὰ μάτια γνῶριμες ἀλλῆς μὲ τὴν διάκόσμησιν τῆς γάζιας, τὰ ταπεινὰ σπιτάκια, ποὺ ἐνόμισες ὅτι δὲν ἐτολμοῦσαν νὰ προβάλλουν κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Δὲν μένει πλέον παρά ἡ μαρμαροσκαιπὴς ἔκτασις ποὺ ἔφεραν εἰς τὸ φῶς ἡ σκαπάνη τῶν ὑπομονητικῶν ἀρχαιολόγων.

Πόσοι, ἀρά γε, ἀντίκρυσαν τὰς χιλιάδας τῶν κειμήλιων ποὺ ὑπῆρχαν εἰς τάφους, εἰς τὸν πυθμένα πηγαδιῶν, τὰ μάρμαρα ποὺ ἦ ἀξία των ἀπὸ τὸν ἀνασκαφῶν; Ἀσφαλῶς, πολὺ ὀλίγοι. Ἴσως διότι δὲν ξεύρουν ὅτι ἐκεῖ κατὰ τὴν ἐδῶν Ἀστεροσκοπεῖον, δίπλα εἰς τὸν ἀνεσκαμιμένον χῶρον ἰδούθη ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανοὺς ἓνα πρόχειρον μουσεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον πολλὰ ἔχει ν' ἀποθευῶσῃ δ' ἐπισκέπτῃς. Οἱ Ἀμερικανοί, κατὰ τὴν

Μία γενική ἀποψη τοῦ ἀνασκαμιμένου περὶ τῶν Ἀμερικανῶν ἀρχαιολόγων χώρου.

Πόσοι ὁμως ἀπὸ ἐκεῖνοις, ποὺ θλόπεον καθημερινῶς τὸν χῶρον τῶν ἀνασκαφῶν ἀναλογίζονται, ἀρά γε, πόσα ἄλλα μάρμαρα καὶ ἀντικείμενα ἔχουν ἔλθει εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας; νεῶν, μιά κρυφὴ ἱστορία ποὺ κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ τὴν μάθῃ. Καὶ ἐκεῖ σὴν ἴθει τούς θὰ στερεωθοῦν καὶ θὰ ψηλώσουν ἄλλα σπιτία, ἄλλα μέγαρα, ποὺ οἱ τοῖχοι τους θ' ἀνοιχθοῦν καὶ θὰ ἀντηχήσουν τῆς ἴδιας αἰώνιας προσδοκίης, τὰ αὐτὰ καὶ ἀπαράλλακτα ἐρωτοδλογα, τοὺς ἴδιους στεναγμοὺς ὁμοῖους πόνους, λύπης, θάσανα, χαρὰς, γέλοισα, ἀγάπης, μίσση καὶ ἀλλοίμονον τὸ τελευταῖο ἐπισσφράγισμα ὄλων, μία πνοή, ἓνα ξεψύχισμα, ἓνα τίποτε, γὰ νὰ ξαναρχίσῃ πάλι μέσα τῆς ἄλλῃ καινούργια ζωῆ.

ΔΑΥΡΑΣ

λήσεως τῶν εὐρημάτων, ποὺ ἀπαιτοῦν τὴν γνήνη καὶ πείραν οὐ τὴν τυχοῦσαν. Ἐκεῖ εἰδικοὶ ἐργάζονται διὰ τὴν τακτοποίησιν καὶ τὴν κατάταξιν τῶν ἀνευρισκομένων νομισμάτων. Εἶνε μία κυφὴ τῆς εὐγενεστέρως ἐργασίας, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ Ἀμερικανοὶ ἀρχαιολόγοι καὶ εἰδικοὶ ἐπιδεικνύουν τὰς ἰκανότητάς των καὶ οἱ σπουδασταὶ τῆς Ἀμερικανικῆς ἀρχαιολογικῆς σχολῆς ἀποκτοῦν κατὰ τὸν καλλίτερον τρόπον τὰς ἀπαιτουμένας πρακτικὰς γνώσεις.

Ἀνεκτίμητον ὁμως κειμήλιον, ποὺ δι' αὐτὸ καὶ μόνον ἴσως νὰ ἐδικαιο-λογοῦντο αἱ ἀνασκαφαί, εἶνε ἓνα ἀγαλματάκι ποὺ περισυνελέγη εἰς τὸν τόπον τῶν ἀνασκαφῶν, εἰς πεντηκὸ-

συμφωνίαν των μὲ τὸ Ἑλληνικὸν Δημόσιον, ἠμποροῦσαν νὰ διατηρηθοῦν, ζηλοτύπως, τὰ εὐρήματα ἀθέατα, μέχρι τῆς ἡμέρας ποὺ θὰ τὰ παρέδιδον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Δὲν θέλουν ὁμως νὰ στερήσουν τοὺς ἀρχαιοφίλους καὶ θεοὺς ἀγαποῦν τὴν ἀρχαίαν Τέχνην τῆς χαρᾶς γὰ ἴδωσιν ἀπὸ τῶν μερικῶν ἀντικείμενα, ποὺ δὲν ἔχουν μόνον ἱστορικὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ ἀνεκτίμητον καλλιτεχνικὴν ἀξίαν. Ἐπιτρέπουσιν διὰ τοῦτο τὴν εἰσοδὸν εἰς τὸ πρόχειρον μουσεῖον, ποὺ καταλαμβάνει ἓνα δολοκλήρον τυπικὸν σπιτάκι τῶν παλαιῶν Ἀθηνῶν. μὲ τὴν αὐλὴν του, τὴν τέταρτην του, τὸ κληρικόν του. Ἐκεῖ εἶνε ἐκτεθειμένα τὰ ἀριστῆτερα τῶν εὐρημάτων, ἐκεῖ ἔχουν ὀργανωθῇ πλήρη ἐργαστήρια καθαρῶσῃ καὶ συγκο-

σιὰ καὶ πλέον κομμάτια. Ὅπως πιστεύεται, θὰ εἶνε ὁ Λύκειος Ἀπόλλων, καθ' ὅλας δὲ τὰς ἐνδείξεις, αὐτὸ τὸ πρωτότυπον καὶ οὐχὶ ἀντίγραφο. Τὸ Λύκειον ἦτο ὁ ἱερός τοῦ Λυκείου Ἀπόλλωνος χώρος παρὰ τὸν Γλισσόν, ὅπου ἐδίδαξαν πλεῖστοι περιπατητικοὶ φιλόσοφοι κυρίως ὁμοῦς ἢ διδασκαλία τοῦ Ἀριστοτέλους τὸ κατέστησεν ὀνομαστόν. Τὸ ἀγαλματίον ποὺ εὐρέθη εἰς τὴν ἀγορὰν κατατεμαχισμένον, εἶνε ἀπὸ ἐλεοαντισσοῦν, πιστεύεται δὲ ὅτι εἶνε ἐντὸ τοῦτο ποὺ ἦτο ἀνιδρυμένον εἰς τὸν χῶρον τοῦ Λυκείου. Εἶνε τὸ μαρμαλέτερον ἐξ ἐλεφαντοστοῦ ἀγαλματίον τῆς ἀρχαιότητος καὶ δὲν ξεύσαι κανεὶς τί νὰ πρωτοθυμᾶσῃ: τὴν τέχνην τοῦ ἀρχαίου καλλιτέχνου ἢ

ΘΕΑΤΡΑ

(Ἀπογευματινὰ—Ἑσπερινὰ)
ΙΝΤΕΡΑ (Κοσοπολίη): «Καινούργια ζωὴ»
ΑΔΙΚΗΣ: «1986».
ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΙΟΥ: «360 γυναῖκες».
ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤ: Μάντρα Ἀττικῆ: Διαγωνισμὸς καλαμπούρου.
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: «Ἡ μπόμπα».
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ
ΠΑΛΛΑΣ: «Ἐναρξὴς αὐριον».
ΑΤΤΙΚΟΝ: «Ὁ κόμης εἶνε κορίτσι».
ΑΠΟΛΛΩΝ: «Ἡ κληρονομία τοῦ Ἐντυ».
ΟΓΦΑ: «Παρέλασις γυμνασίου»—«Χοντρός Διγνός».
ΙΡΙΣ: «Ταξίδι χωρὶς τέλος».
ΑΤΘΙΣ: «Νανουρίσμα».
ΑΡΗΣ: «Τὸ παιδί τοῦ καταδίνου».
ΑΙΓΛΗ: «Ὅταν ἡ πόλις κοιμᾶται».
ΑΘΗΝΑ: «Κόρις κατὰ παραγγελίαν».
ΠΑΛΛΑΣ (Παγκρ.): «Γονδολιέρας Βενετίας».
ΕΚΘΕΣΙΣ ΖΑΠΗΙΟΥ: «Σκάνδαλο τῆ Βουδαπέστη».
ΖΕΦΥΡΟΣ: «Καὶνέμαρα».
ΕΡΜΗΣ: «Δύο εἶδη γυναικῶν».
ΠΕΥΚΑ: «Σήμερωμα».
ΣΤΑΔΙΟΝ: «Σερενάτα Τοξέλι».
ΚΥΦΕΛΗ: «Πρώτη φλόγα».
ΕΤΟΓΑΛ (Καλλιθ.): «Τὸ δράμα τοῦ αἰθέρος».
ΚΡΥΣΤΑΛ (Καλλιθ.): «Κόλασις κερκαριῶν».
ΚΑΠΙΤΟΛ (Πειρ.): «Ἀπὸ Ῥομάντου».
ΧΑΥ-ΛΑΪΦ (Πειρ.): «Ἀγωνία ἀετῶν».

ΤΟ ΑΠΟΨΙΝΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

ΩΡΑ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΜΒΟΥΡΓΟΝ (904 κχ., 332 μ.)—
 7.45 Μουσ. χοροῦ.— 9 μ.μ. Ἴδε Στουτγάρδην.— 11.30 Ἴδε Μόναχον.
ΒΑΡΣΟΒΙΑ (224 κχ., 1339 μ.)—
 8.20 Δίσκοι.— 10 μ.μ. Εὐθύμη μετάδοσις.— 10.30 Ἐλαφρὰ μουσική.— 11.10 Συναυλία σολίστ.— 11.40 Δίσκοι.
ΒΕΛΙΓΡΑΔΙΟΝ (686 κχ., 437 μ.)—
 7.20 Πιάνο καὶ τραγοῦδι.— 8.50 Δίσκοι.— 9 μ.μ. Ποικίλη βραδυά.— 11.20 Ἐλαφρὰ μουσική.— 12 μεσ. Δίσκοι χοροῦ.
ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ (841 κχ., 357 μ.)—
 9 μ.μ. Ποικίλη συναυλία.— 10 μ.μ. Ἴδε Στουτγάρδην.— 11.30 Ἴδε Μόναχον.— 1 π.μ. Δίσκοι.
 * **ΒΙΕΝΝΗ** (592 κχ., 567 μ.)—
 8.10 Ποικίλη μουσική.— 9.10 Θεατρ. ἔργον.— 11.30 Ραχμάνινοφ: Κονσέρτο διὰ πιάνο καὶ ὄρχ. εἰς ντὸ ἔλ.— 12.20 Δίσκοι.— 1 π.μ. Τσιγγάνοι.
ΒΟΥΔΑΠΕΣΤΗ (546 κχ., 550 μ.)—
 7.30 Μόσαρ: Κονσέρτο φλάουτου εἰς ῥὲ μείζ.— 8.20 Ντουέττα πιάων.— 9 μ.μ. Συναυλ. ὄρχήστρας. Ποικίλη μουσική.— 10.50 Βιολὶ καὶ κίθάρα.— 11.20 Τσιγγάνοι.— 12.10 Τζάτζ.
ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΟΝ (823 κχ., 365 μ.)—
 7.15 Τζάτζ.— 8.20 Χορωδία.— 9.05 Ἐλαφρὰ μουσική.— 10.55 Τραγοῦδι.— 11.20 Δίσκοι.
 * **ΚΑΙΝΙΣΒΕΡΓΗ** (1031 κχ., 291 μ.)—
 8.20 Θεατρ. ἔργον μὲ μουσική.— 9.10 Ἴδε Στουτγάρδην.— 10 μ.μ. «Τὰ Πάθη κατὰ Ἰωάννην», ὁρατόριον τοῦ Μπάχ (2ον καὶ 3ον μέρος).— 11.40 Ἴδε Μόναχον.
ΛΕΙΨΙΑ (785 κχ., 382 μ.)—
 9 μ.μ. Συμφων. Συναυλία. Μπρούκνερ: Πέμπτη συμφωνία.— 10.20 Δίσκοι.— 11.30 Ἴδε Μόναχον.
ΛΟΝΔΙΝΟΝ (877 κχ., 342 μ.)—
 8.45 Θεατρ. ἔργον.— 11.05 Μουσικοφιλολογικὴ βραδυά.— 11.50 Συναυλ. ὄρχήστρας. Κραῖολερ: Ἐμβατήριον, Μπέτσε: Ἀνάμνησις ἀπὸ τὸ Κάρεϊ, Σαίν-Σάνς: Ροντὸ καρτισιόζο, Σοὺμπερντ: Ἀθε Μαρία, Τάγκερ: Μόνον γὰ τὸν ἔρωτα, Πεντσίνι: Φαντασία «Γάσκια».
ΛΟΝΔΙΝΟΝ-ΝΤΑΒΕΝΤΡΥ (1149 κχ., 261 μ.)—
 8.45 Ὁρχήστρα καὶ τραγοῦδι. Χαίνδελ: Εἰσαγωγή, Βέρδι: Φαντασία «Τραβιᾶτρα», Μόσαρ: Ἄριες «Ἀραγὴ ἀπὸ τὸ σερᾶ», Χαίνδελ: Ρετσιτατίβο καὶ ἄρια «Ἰούδης Μακαβαῖος», Μενουέττο «Βερνίκη», Μοσκόφσκυ: Μουσ. παλέτιου «Μποσκιδί».— 11.50 Συμπέλιους: Πρώτη συμφωνία.
ΜΙΛΑΝΟΝ (814 κχ., 369 μ.)—
 5.45 Ἴδε Ῥώμην.— 9.40 Συναυλ. ὄρχήστρας.— 10.45 Θεατρ. ἔργον.— 11.20 Τζάτζ.
ΜΟΝΑΧΟΝ (740 κχ., 405 μ.)—
 9 μ.μ. Εὐθύμη βραδυά.— 11.30 Μουσ. χοροῦ.
ΜΠΡΕΣΛΑΟΥ (950 κχ., 316 μ.)—
 9 μ.μ. Ποικίλη μουσική.— 9.15 Μετάδοσις τῆς ἀπερέττας «Obersteiger»

τοῦ Τσέλλερ.— 11.30 Μουσ. χοροῦ.
ΠΑΡΙΣΙΟΙ (959 κχ., 313 μ.)—
 8 μ.μ. Δίσκοι.— 10.15 Ἐλαφρὰ μουσική.— 12 μεσ. Τζάτζ.— 12.30 Δίσκοι.
ΠΑΡΙΣΙΟΙ Τ.Τ.Τ. (695 κχ., 432 μ.)—
 10.30 Θεατρ. ἔργον μὲ μουσική.— 1.15 Τζάτζ.
ΠΡΑΓΑ (638 κχ., 470 μ.)—
 8.05 Ἐλαφρὰ μουσική.— 9 μ.μ. Μουσικοφιλολογ. βραδυά.— 10 μ.μ. Ἀποστ. ἀπὸ ὄπερες. Σμέτανα («Τὸ μυστικόν», «Τὸ φιλί», «Πουλημένη μνηστὴρ»), Ντβόρζακ («Ἰακωβίνοι», «Διαβολοκαίτηρ»).— 11.35 Δίσκοι χοροῦ.
 * **ῬΩΜΗ** (713 κχ., 421 μ.)—
 5.45 Ποικίλη συναυλία.— 9.40 «Ριγολέττος», ὄπερα τοῦ Βέρδι.— Ἀκολούθως: Τζάτζ.
ΣΤΟΥΤΤΓΑΡΔΗ (574 κχ., 523 μ.)—
 9.10 Ποικίλη βραδυά.— 11.30 Δίσκοι.— 12 μεσ. Μουσ. χοροῦ.— 1 π.μ. Δίσκοι. (Ἄπὸ τὰς παραστάσεις Βάγγερ τοῦ Μπάϋροϋτ.— «Τάδε ἔφη Ζαρατόστρα», συμφων. ποίημα τοῦ Ρ. Στράους).
ΤΟΥΛΟΥΖΗ (913 κχ., 329 μ.)—
 10.10 Μπιζέ: Ἀποστ. «Κάρμεν».— 10.10 Μπιζέ: Ἀποστ. «Κάρμεν».— 10.25 Ἐλαφρὰ μουσική.— 11.10 Ἐλαφρὰ μουσική.— 12 μεσ. Μπερλιόζ: Ἀποστ. «Κατὰ δίκη τοῦ Φάουστ».— 12.15 Τζάτζ, κ. ἄ.

Τὸ ἀλησμονήτου γοητείας μεγαλοῦργημα τῆς Οὐφά

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΧΟΡΕΥΕΙ

νέα κόπια Γερμανικῆ 5 ἀριστοτέχνη μέγλης δελῆς

ΛΙΛΙΑΝ ΧΑΡΒΕ'Υ' ΒΙΛΛΥ ΦΡΙΤΣ ΚΟΝΡΑΤ ΦΑ'ΙΤ ΛΙΛ ΝΤΑΓΚΟΜΠΕΡ ΟΤΤΟ ΒΑΛΜΠΟΥΡΓ

Ἀπὸ Δευτέρας 12 μέχρι Κυριακῆς 18 Ὀκτωβρίου εἰς τὸν κινήματογράφον

ΚΥΒΕΛΗΣ-ΟΥΦΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΥΠΟ: ΡΟΥΝΤΟΛΦ ΜΠΕΡΝΤΟΦ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Έκόντευε να νικώσει, όταν οι στρατιώται έφθασαν εις το χωριό...

του σχολείου. Ο ταγματάρχης έδωσε μίαν διαταγήν, και οι στρατιώται εστάθησαν, στραφέντες προς το σχολειόν...

της δέν ήκουε καθόλου τας φωνάς που άντηκούσαν λόγγυρά του.
Είδε τον λογιάν που εβάδιζε δίπλα του και επιάσθη από το χέρι του...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ

Έξαφνα, από την ανοικτήν πόρτα του σχολείου εξέχυθη έξω ένα πλήθος ανθρώων και γυναικών...

Ο ταγματάρχης εξεκένωσε και τας άλλας σφαιράς του. Και εξηκολούθει να πυροβολή, ακόμη και όταν οι άνθρωποι που ήσαν εις τα σκαλοπάτια ώρμησαν μέσα εις το σχολειόν...

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΛΛΕΡ ΚΟΥΗΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Ήτο ή ώρα δέκα παρά είκοσι, όταν ο Έλλερ επάτησε τα φρένα του εμπρός από το σπίτι...

Ο Τζόου έπαθε ένα... δυστύχημα. Το τηλεγράφημα θά φθάση εκεί πριν απ' αυτήν. Πρέπει... πρέπει να αντιμετωπίσωμεν τα πράγματα όπως είναι...

Μία γυναίκα με πέπλον, έψιθύρισε ο Έλλερ. «Αυτό ήτο εσύτυχημα, Μπίλ... Έννωθ το ότι ο δυστυχής αυτός Ούλσον επέζησεν ολίγον, ώστε να σοθ πή γι' αυτήν...»

ΤΕΛΟΣ

λίγον και έπειτα έγύρισε εις την «Ποντία».

— Μπίλ! 'Απ' εδω θα προχωρήσωμεν πεζή.

— Μάλιστα.

— "Η, ακόμη καλλίτερα, στρίψε τὸ αυτοκίνητόν σου λοξά, ὥστε νὰ ἀποκλείσῃς τὸν δρόμον. Δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ πέρασῃς ἄλλα αυτοκίνητα ἀπὸ τὰς παρόδους αὐτάς. Δὲν βλέπω ἕγρη θημάτων εἰς τὴν λάσπην ἐδῶ, καὶ αὐτὸ ἤμπορεῖ νὰ ἔχη σημάσιαν. Φυσικά, τὰ σημάδια τῶν ἐλαστικῶν, ποῦ ὑπάρχουν ἐδῶ, πρέπει νὰ διατηρηθοῦν. Ἡ βροχή σήμερα τὸ ἀπόγευμα ἦτο εὐλογία τοῦ Θεοῦ... Μπίλ! Ἀκούς;

— Ναί, γαί, βέβαια.

— Ο Ἂλλερ εἶπε σιγανά:

— Δουπόν, κάνε ὅ,τι σοῦ λέγω.

Ἔστρεψεν ἔμπροσ, εἰς τὸ σημεῖον, ἐπὺ ἤρχιζεν ἡ ἡμικυκλικὴ πάροδος. Ἐστάθη εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ Λάμπερτον, προσέχων νὰ μὴ πατήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν πάροδον. Εἰς τὸ ὑγρὸν ἔδαφος διεκρίνοντο καθαρὰ τὰ ἕγρη τροχῶν. Ο Ἂλλερ τὰ ἐκτύταξεν ἐπιλίγον καὶ ἔπειτα ἐγύρισε πρὸς τὰ ὀπίσω.

— Εἶχα δίκαιον. Μπίλ, ἴσως νὰ εἶνε προτιμότερον νὰ μείνῃς σὺ ἐδῶ γιὰ νὰ φυλάγῃς τὰς παρόδους. Εἶδοποίησε τοὺς ἀστυνομικοὺς, ὅταν θὰ ἔλθουν. Μὴν ἀφήσῃς κανένα νὰ περιπατήσῃ ἐπάνω εἰς τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην πάροδον. Μπορεῖ νὰ φθάσουν εἰς τὸ σπίτι, περπατώντας εἰς τὰ ἄκρα τῶν παρόδων, ἐπάνω στοῦ χορτάρι... Μπίλ!

— Ναί, γαί, ἀκούω!», ἐτραυλίσειν ὁ Μπίλ, ἐνῶ εἰς τὸ χεῖρι του ἔτρεψε τὸ σιγαρέττο ποῦ ἐκρατοῦσε. «Καταλαβαίνω.

Καθὼς ὁ νεὸς ἐστέκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ κυρίου δρόμου, ἀκουσθημὸς εἰς τὸ αυτοκίνητόν του, ὑπῆργεν εἰς τὰ μάτια του κατὶ, ποῦ ἔκαμε τὸν Ἂλλερ νὰ στραφῇ ἄλλου.

Ἐπειτα ὅμως, μετ' ἰσχυρῶς ἀπὸ τὴν παρόδον, ἐπανῆλθε πλησίον του.

— Ἐγὼ πραγμαίνω μέσα γιὰ νὰ οἶψω μίαν ματιά. Καταλαβαίνεις, οἶλε μου, ὅτι ὁ σκοπὸς εἶνε μόνον γὰ σὲ βοηθήσω...

Ο Μπίλ ἐχαμογέλασε. Τὸ μειδιάματ' αὐτοῦ ἦτο ἄστονον καὶ θεδιασμένον. Ο Ἂλλερ τὸν ἐκτύπησεν εἰς τὴν ράχιν, καί, ὑψώνων τὸν προβόλεόν του, ἐπροχώρησε διαστικὰ πρὸς τὸν λαοπαμπέτον καρρόδρομον. Ἐλόβευσεν πρὸς τὴν χλοερὰν ἔκτασιν, ποῦ εὕρισκετο εἰς τὴν ἄκρην τοῦ ποταμοῦ, ἐπρόβαλλε τὸ φῶς τοῦ προβο-

λέως του δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ, καὶ ἔπειτα ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πλαγιγγὴν πόρταν τοῦ σπιτιοῦ.

Εἰς ἀπόστασιν δεκαπέντε θεμάτων ἀπὸ τὴν μικρὴν ξυλίνην θεράνταν, ἐστάθη. Ἡ χλόη ἐτελείωνεν ἐκεῖ καὶ μεταξὺ τῆς παρυφῆς τῆς καὶ τῆς θεράντας τὸ ἔδαφος ἦτο γυμνόν. Ο Ἂλλερ ἔρριφεν εἰς τὴν παλαίαν «Πακάρ», ποῦ εὕρισκετο εἰς τὸ πλάγι, μόνον μίαν διαστικὴν ματιά. Τὴν προσοχὴν του ἐκίνησε μᾶλλον τὸ ἔδαφος γύρω ἀπὸ τὸ αυτοκίνητον καὶ πέραν αὐτοῦ. Ἐπὶ ὀλίγον περιέφερε τὸ φῶς τοῦ προβολέως του ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ μετ' ἰσχυρῶς ἀδρίστον εὐχαρίστησιν ἐπέσειθη ὅτι κανένα ἀνθρώπινον πόδι δὲν εἶχε πατήσῃ πουθενὰ εἰς ὄσῃν ἀκτῖνα ἔδλεπε. Καὶ τότε ἐπάτησεν αὐτὸς ἐπάνω εἰς τὴν λάσπην.

Ἡ ξυλίνη θεράντα ἦτο μικρὴ, ἕνα τετράγωνον βάθρον ἀπὸ τρίζοντα σανίδα, ποῦ ὑψώνετο μερικὰ ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου ἐπάνω ἀπὸ τὴν λάσπην. Πρὸς στιγμὴν ὁ Ἂλλερ ἠγγόνισε τὴν μισοανακιμένην πόρτα καὶ τὸ ἀκίνητο πόδι ποῦ ἔδλεπε νὰ ἐξέχη κάτω ἀπὸ τὸ στρογγυλὸν τραπέζι, εἰς τὸ ἐσωτερικόν τοῦ σπιτιοῦ. Ἀντιθέτως, ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς θεράντας καὶ ἐξήτασε τὸ ἔδαφος μετ' ὀλίγον τὸν προβόλεόν του.

Ἀμέσως τὰ φρύδια του ἀνυψώθησαν. Ἔνα στενὸν μονοπάτι ὠδηγοῦσεν ἀπὸ τὴν θεράνταν εἰς τὸν ποταμόν. Εἰς τὴν λάσπην τοῦ δρομίσκου αὐτοῦ ἐφαινότο δύο σειραὶ ἀνδρικών ποδιῶν, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία ἀπεμακρύνετο καὶ ἡ ἄλλη ἤσχετο. Τὰ ἕγρη ποῦ ἤρχοντο πρὸς τὴν θεράνταν, ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἄλλα, ποῦ κατηυθύνοντο πρὸς τὸν ποταμόν. Εὐθὺς ἀμέσως ἐγίνετο ἐπίσης φανερόν ὅτι ἕλα ἦσαν ἀποτυπώματα ἀπὸ τὸ ἴδιον πόδι.

Ο Ἂλλερ ἔστρεψε τὴν θέσμην τοῦ προβολέως ἐπάνω εἰς τὸ μονοπάτι. Τὸ μονοπάτι ὠδηγοῦσεν εἰς ἕνα μικρὸν, ἐτοιμόρροπον οἰκοδόμημα, ποῦ ἦτο στημένον εἰς τὴν ἄκρην ἀκρίδος τοῦ ποταμοῦ, εἰς ἀπόστασιν σαράντα περίπου μέτρων ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν. Τὸ δεύτερον αὐτὸ ἔρημόσπιτο ἐφαινότο ἀκόμη περισσότερο ἐγκαταλελειμμένον ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν.

— Γκατὰξ ἡ μπανιέρα», ἐσκέφθη ὁ Ἂλλερ, καθὼς τὸ ἐκτύταξεν. Ἐπειτα ἔσθουσε διαστικὰ τὸν προβόλεόν του καὶ ἐγύρισε εἰς τὸ κατῶφλι τῆς ἐπαύλεως. Ἀπὸ τὴν ὁδὸν Λάμπερτον ἠκούετο ἕνα δυνατὸ σφύριγμα, ὡσάν ἀπὸ προσεγγίζον αυτοκίνητον.

Βιαστικὰ ἔρριψε μίαν ἐξεταστικὴν ματιὰ εἰς τὸ δωμάτιον. Ἄλλα ὁ καὶ Ἂλλερ Κουήν ἦτο ἀπαράμιλλος εἰς τὸ νὰ κάμνῃ γοργὰ καὶ ἀκριθεῖς παρατηρήσεις, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἔχασε τίποτε εἰς τὴν πρώτην ἐκίνησιν ματιά... Τὸ χαλὶ ἀπετέλει μίαν περίεργον νόταν μέσα εἰς τὸ ἔρημομένον ἐκεῖνο σπύδι. Ἦτο μᾶλλον ἐφθαρμένον, ἀλλὰ πρωτίστως ποιότητος, μεταξὺ τῶν μετὰ τριῶν χρωμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπιπέδου. Δὲν εἶχε κρόσια, καὶ προφανῶς εἶχε κατασκευασθῇ διὰ δωμάτιον μεγαλύτερον, ἐπειδὴ τὴν εἶχε διπλωμένον πρὸς τὰ κάτω, ἐκεῖ ποῦ τὸ πάτωμα ἠγγίξε τοὺς τοίχους.

— Στοιχηματίζω, ὅτι τὸ χαλὶ αὐτὸ εἶχε κατασκευασθῇ γιὰ τὸν μοντέρνον κοίτωνά κλίσια γυναικῶν», ἐψιθύρουν ὁ Ἂλλερ. «Τὶ διάβολο ζῆως ζῆτε εἰς ἐδῶ μέσα;

Διότι εἰς τὸ πτωχικόν ἐκεῖνο περιβάλλον τοῦ ἐγκαταλελειμμένου σπιτιοῦ δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ γυναικεῖον.

Ο Ἂλλερ παρετήρησεν ὅτι τὸ χαλὶ ἦτο ἐντελῶς καθαρόν, καὶ ἀμέσως ἐκαθάρισε τὰ παπούτσια του ἀπὸ τῆς λάσπης εἰς τὴν ἐσχάραν τῆς πλαγιγγῆς πόρτας—ἀλλοίως ἄλλος εἶχε κάμει τὸ ἴδιον πρᾶγμα πρὶν ἀπ' αὐτόν, ὅπως εἶδε— καὶ ἐγύρισε εἰς τὸ δωμάτιον πάλιν.

Τὰ μάτια τοῦ Ἰωσήφ Οὐίλσον ἦσαν ἀκόμη ἀνοικτὰ καὶ ἐστραϊμμένα πρὸς τὰ πλάγια. Τώρα ὅμως εἶχαν τὴν ἔψιν θαμπομένων γυαλιῶν. Ἀπὸ τὸ στήθος του εἶχε τρέξει ἄφθονον αἷμα. Τὸ πονακίματό του ἦτο ποτισμένον ὅλον, ἀλλὰ τὸ εἶδος τῆς πληγῆς ἐφαινότο καθαρὰ ὑπῆρχε μίαν λεπτή τομὴ ἐπάνω ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἕνα τραῦμα, ποῦ ἤμποροῦσε νὰ εἶχε προξενηθῇ μόνον μετ' ἕνα τέμνον ὄργανον, μετ' ἰσχυρῶς λεπίδα.

Τὸ αυτοκίνητον ποῦ ἐπληροίωζεν, ἠκούετο τώρα ἐκχωφαντικῶς.

Ο Ἂλλερ ἐξήτασε γοργὰ τὸ τραπέζι, ποῦ ἐφωτίζετο ἀπὸ τὴν πόστουλη λάμπαν. Ἔνα πῆλιον τασάκι ἐφαινότο εἰς τὸ μέσον τοῦ τραπέζιου, καὶ μέσα εἰς τὸ τασάκι αὐτὸ ὑπῆρχαν τὰ ὑπολείμματ' αὐτῶν κατρίων σπύριτων. Ἐκτὸς αὐτῶν τὸ τασάκι ἦτο ἐντελῶς καθαρόν. Δίπλα του εὕρισκετο ἕνας μπουτζίνας χαρτοκόπτης, μετ' ἰσχυρῶς μακράν, λεπτὴν λεπίδα του θαμμένῃ μέσα τῆς λατῆς ἀπὸ στεγνωμένον αἷμα. Κάτι ἦτο καρφωμένον εἰς τὴν αἰχμὴν του—ἕνας μικρὸς «κόλουρος κῶνος» ἀπὸ κάποιαν ἀκαθάρστον οὐσίαν—δι-

ὅτι ἡ ἐπιφανεία του ἦτο σκεπασμένη ἀπὸ ἕνα στρώμα καπνῶν. Ὅ,τι καὶ ἀν ἦτο εἶχε μαυρισθῇ ἐντελῶς ἀπὸ φατιά.

Τὰ μάτια τοῦ Ἂλλερ ἐστράφησαν τέλος πρὸς τὸν νεκρόν. Ἐπῆρχε κατὶ εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ Οὐίλσον, ποῦ τοῦ ἐκέντησε τὴν ἀπορίαν, ἀπὸ τὸ πρῶτον βλέμμα. Ἀνεξαρτήτως τῆς συσπάσεως τοῦ θανάτου, ἦτο μίαν ἐμφθαρμένον, ἀλλὰ πρωτίστως ποιότητος, μεταξὺ τῶν μετὰ τριῶν χρωμάτων, ἀλλὰ καὶ ἐπιπέδου. Δὲν εἶχε κρόσια, καὶ προφανῶς εἶχε κατασκευασθῇ διὰ δωμάτιον μεγαλύτερον, ἐπειδὴ τὴν εἶχε διπλωμένον πρὸς τὰ κάτω, ἐκεῖ ποῦ τὸ πάτωμα ἠγγίξε τοὺς τοίχους.

— Στοιχηματίζω, ὅτι τὸ χαλὶ αὐτὸ εἶχε κατασκευασθῇ γιὰ τὸν μοντέρνον κοίτωνά κλίσια γυναικῶν», ἐψιθύρουν ὁ Ἂλλερ. «Τὶ διάβολο ζῆως ζῆτε εἰς ἐδῶ μέσα;

Διότι εἰς τὸ πτωχικόν ἐκεῖνο περιβάλλον τοῦ ἐγκαταλελειμμένου σπιτιοῦ δὲν ὑπῆρχε τίποτε τὸ γυναικεῖον.

Ο Ἂλλερ παρετήρησεν ὅτι τὸ χαλὶ ἦτο ἐντελῶς καθαρόν, καὶ ἀμέσως ἐκαθάρισε τὰ παπούτσια του ἀπὸ τῆς λάσπης εἰς τὴν ἐσχάραν τῆς πλαγιγγῆς πόρτας—ἀλλοίως ἄλλος εἶχε κάμει τὸ ἴδιο πρᾶγμα πρὶν ἀπ' αὐτόν, ὅπως εἶδε— καὶ ἐγύρισε εἰς τὸ δωμάτιον πάλιν.

Τὰ μάτια τοῦ Ἰωσήφ Οὐίλσον ἦσαν ἀκόμη ἀνοικτὰ καὶ ἐστραϊμμένα πρὸς τὰ πλάγια. Τώρα ὅμως εἶχαν τὴν ἔψιν θαμπομένων γυαλιῶν. Ἀπὸ τὸ στήθος του εἶχε τρέξει ἄφθονον αἷμα. Τὸ πονακίματό του ἦτο ποτισμένον ὅλον, ἀλλὰ τὸ εἶδος τῆς πληγῆς ἐφαινότο καθαρὰ ὑπῆρχε μίαν λεπτή τομὴ ἐπάνω ἀπὸ τὴν καρδίαν, ἕνα τραῦμα, ποῦ ἤμποροῦσε νὰ εἶχε προξενηθῇ μόνον μετ' ἕνα τέμνον ὄργανον, μετ' ἰσχυρῶς λεπίδα.

Τὸ αυτοκίνητον ποῦ ἐπληροίωζεν, ἠκούετο τώρα ἐκχωφαντικῶς.

Ο Ἂλλερ ἐξήτασε γοργὰ τὸ τραπέζι, ποῦ ἐφωτίζετο ἀπὸ τὴν πόστουλη λάμπαν. Ἔνα πῆλιον τασάκι ἐφαινότο εἰς τὸ μέσον τοῦ τραπέζιου, καὶ μέσα εἰς τὸ τασάκι αὐτὸ ὑπῆρχαν τὰ ὑπολείμματ' αὐτῶν κατρίων σπύριτων. Ἐκτὸς αὐτῶν τὸ τασάκι ἦτο ἐντελῶς καθαρόν. Δίπλα του εὕρισκετο ἕνας μπουτζίνας χαρτοκόπτης, μετ' ἰσχυρῶς μακράν, λεπτὴν λεπίδα του θαμμένῃ μέσα τῆς λατῆς ἀπὸ στεγνωμένον αἷμα. Κάτι ἦτο καρφωμένον εἰς τὴν αἰχμὴν του—ἕνας μικρὸς «κόλουρος κῶνος» ἀπὸ κάποιαν ἀκαθάρστον οὐσίαν—δι-

ὅτι ἡ ἐπιφανεία του ἦτο σκεπασμένη ἀπὸ ἕνα στρώμα καπνῶν. Ὅ,τι καὶ ἀν ἦτο εἶχε μαυρισθῇ ἐντελῶς ἀπὸ φατιά.

— Ὁ Ἂντζελ μᾶς εἶπε αὐτὸ ποῦ τοῦ εἶπατε. Ἦτο καλὴ ἡ ἰδέα σας. Διέταξα νὰ φρουρηθοῦν τὰ ἄκρα τῶν παρόδων. Ἀς δοῦμε τὴν τὴν ὅθμη.

Ο Ντετξόγκ ἐσκύψε καὶ ἐγονάτισε δίπλα εἰς τὸν νεκρόν. Ἔνας ἠλικιωμένος κύριος, μετ' ἰσχυρῶς ἔψιν καὶ μετ' ἰσχυρῶς τσάνταν τὸν παρεμέρισεν. Σιωπηρὰ ἠγάφθησεν μερικὰ λυγνίαν μετ' ἰσχυρῶς διὰ τὴν λήψιν φωτογραφιῶν. Ὁ Μπίλ Ἂντζελ ἐστέκετο εἰς μίαν γωνίαν, ἔξω ἀπὸ τὸ κατῶφλι καὶ ἐκτύταζε μετ' ἰσχυρῶς τὰ μάτια.

— Πέστε μου ὅλα ὅσα συνέβησαν, κ. Κουήν», ἠκούεσθη ἔξαφνα μίαν παροχρητικὴν γυναικεῖαν φωνὴν πίσω ἀπὸ τὸν Ἂλλερ.

Αὐτὸς ἔστρεψε τὰ μάτια του μετὰ τὴν λεπτομερῆ ἐξέτασιν τοῦ νεκροῦ, καὶ εὐθέως ἔμπροσ εἰς μίαν ψιλλὴν, νεκρὸν γυναικα μετ' ἰσχυρῶς μαλλιά καὶ ζωνιὰ χελεῖν, μετ' ἰσχυρῶς τῆς εἰτοιμὸν ἐπάνω εἰς ἕνα σημεῖωματῆριον, μετ' ἰσχυρῶς πρὸς αὐτόν. Τὸ καπέλλο τῆς, ποῦ ἔμοιαζε σὸν ἕνας μεγάλου δίσκου, ἦτο ῥιγμένον μετ' ἰσχυρῶς λησίου πρὸς τὰ πίσω εἰς τὸ κεφάλι τῆς καὶ ἕνα κόνκινο τσουλοῦφι εἶχε πέσει ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἕνα ζωνιὸν μάτι τῆς.

— Καὶ γιατί νὰ σᾶς τὰ πῶ;» ἠρώτησεν ὁ Ἂλλερ.

— Διότι—εἶπεν ἡ νεκρὰ γυναι-

κα—ἐγὼ εἶμαι ἡ φωνὴ καὶ ἡ συνείδησις τοῦ λαοῦ. Ἀντιπροσωπεῶ τὴν δημοσίαν γνώμην καὶ μερικὸς πολὺ ἀπαιτητικὸς διευθυντᾶς ἐφημεριδῶν. Ἐλάτε, κύριε Κουήν, μιλῆστε μου.

Ο Ἂλλερ ἤναψε τὴν πίπαν του καὶ μετ' ἰσχυρῶς ἔβαλε τὸ καμένο σπύριτον μετὰ εἰς τὴν τσέπην του.

— Μοῦ φαίνεται—εἶπεν—ὅτι κάπου σὰς ἔχω ἰδέῃ ἡδῆ.

— Μὰ κύριε Κουήν! Ἀφήστε αὐτὰ τὰ παλαιὰ τεχνάσματα! Ἐκαθῆμην εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων θεμάτων ἀπὸ σᾶς, εἰς τὴν θεράνταν τοῦ «Σταίγρου» Τρέντο, ὅταν σὰς ἐκάλεσεν ὁ φίλος σας εἰς τὸ τηλέφωνον. Βλέπω ὅτι ἔχετε καλὴ δουλειὰ, κύριε Σέρλοκ, καὶ δὲν ἐγνωστέτε νὰ διαφεύσετε τὴν φημὴν σας... Ποῶς εἶνε ὁ ἄνθρωπος ποῦ εἶνε κάτω στὸ πάτωμα;

— Μὰ εἶν ἔχομε συστηθῆ ἐπισήμως μεταξὺ μας, ἐσεῖς καὶ ἐγὼ», εἶπεν ὁ Ἂλλερ μετ' ἰσχυρῶς εἰρωνικὸν τόνον.

— Δὲν θαρίστε! Τὸ ὄνομά μου εἶνε Ἔλλα Ἄμιντ, καὶ κάμνω ρεπορτάζ διὰ τὴν ἐφημερίδα «Τρέντον Τάϊμς». Ἐλάτε τώρα, αφήστε τὰ προσχήματα!

— Λυπούμαι πολὺ, ἀλλὰ πρέπει νὰ μιλήσετε μᾶλλον μετ' ὀλίγον κ. Ντετξόγκ.

— Ἦ συνήθεια εἰς τὸ προσεχέ;

ΚΛΙΝΙΚΗ ΚΑΛΦΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ — ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ ΔΩΜΑΤΙΑ ΠΟΥΛΤΕ ΛΕΙΑΣ—ΚΛΙΝΑΙ Α, Β, Γ, θέσεως ΣΟΛΩΝΟΣ 78 — ΤΗΛΕΦ. 23-485

ΑΚΤΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Α. Ε.

ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ-ΑΙΓΥΠΤΟΥ ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΜΗΝΟΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Α)π «ΙΟΝΙΑ» Τρίτην 13 Ὀκτωβρίου 4 μ. μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ, ΠΟΡ - ΣΑ-Ι-Δ.

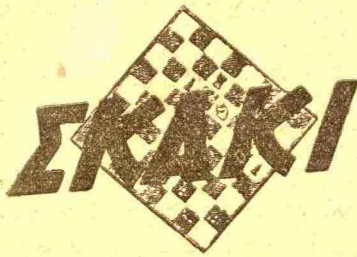
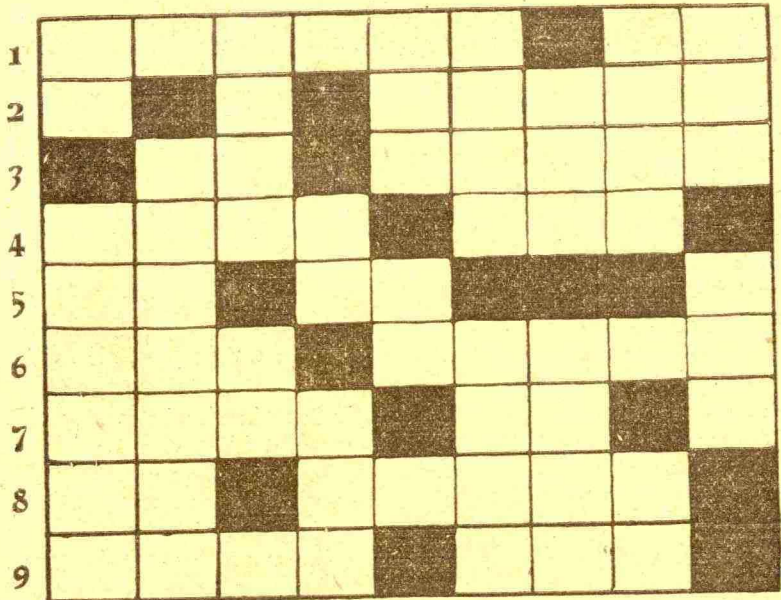
Α)π «ΘΡΑΚΗ» Πέμπτην 15 Ὀκτωβρίου 4 μ.μ. ΚΥΠΡΟΝ, ΣΥΡΙ-ΑΝ, ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΝ, ΠΟΡΤ - ΣΑ-Ι-Δ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ,

Α)π «ΙΟΝΙΑ» Τρίτην 20 Ὀκτωβρίου 4 μ. μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΝ, ΠΟΡΤ - ΣΑ-Ι-Δ.

Πλεονεκτήματα πληροφορία παρέχονται ἀπὸ τὰ κατὰ τόπους ΠΡΑΞΙ ΚΤΟΡΕΙΑ τῆς ΕΤΑΙΡΙΑΣ καὶ τὰ ΝΑΥΤΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ.

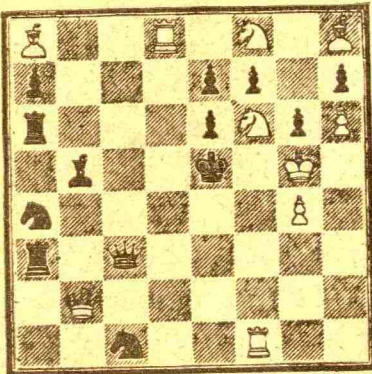
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ αο. 5

1 2 3 4 5 6 7 8 9

Εγκαινιάζομεν από σήμερον τὴν δημοσίευσιν προβλημάτων ζήτητικῶν μετὰ τὴν πεποιθήσιν ὅτι τοιοῦτοτρόπως προσφέρομεν μίαν εὐχάριστον ἔξοδον καὶ σοβαρὰν ἀπασχόλησιν εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς μας.

Ἄρ. 1.
Ἰπὸ L. Salardini
Μ α Ὑ ρ α

Λευκὰ

Τὰ Λευκὰ παίζουσι καὶ κέρνουσι κατ' εἰς δύο κινήσεις.

Ἡ ἀκόλουθος παρτίδα, παιγθεῖσα τῷ 1933 ἐν Παρισίοις μεταξὺ Gijbaud-Lazard, εἶνε μία τῶν συντομωτέρων παρτίδων γνωστοῦ ἀγωνίσματος.

Λευκὰ	Μ α Ὑ ρ α
1. δ2 - δ4	1γ8 - ζ6
2. β1 - δ2	ε7 - ε5
3. δ4xε5	κ6 - η4
4. δ2 - δ3;	1γ4 - ε3

καὶ τὰ Λευκὰ ἐγκατέλειπον, διότι εἰς δ.κ.ε3 ἀκόλουθε? β.δ4+ καὶ αἰτ.

Ἵριζοντιῶς:

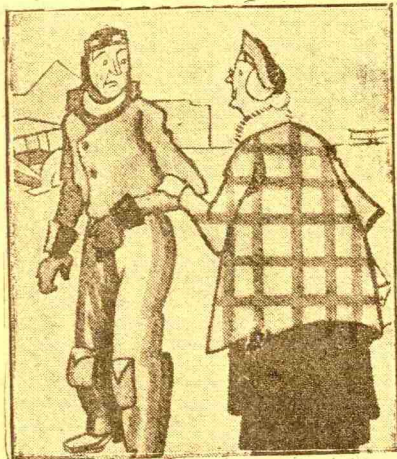
1. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.— Γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου.
2. Ἡ κάτοικος ἐνὸς Εὐρωπαϊκοῦ κράτους.
3. Ἐπίρρημα.— Φυσικὴ οὐσία (πληθ.).
4. Πόλις τῆς Παλαιστίνης.— Ἐπίρρημα τοπικόν.
5. Ἀριθμητικὸν ἐπίθετον (οὐδ.).— Δύο γράμματα ἀπὸ τὴν λέξιν ἴσχυος.
6. Ἄρθρον (γεν.).— Ἡ ἐξαιρετικῶς γενναία γυνή.
7. Ὀροπέδιον τῆς Ἀσίας.— Ἀντωνυμία (αἰτ. πληθ.).
8. Γένος ροδιανῶν φυτῶν.— Ὁ μὴ ἔχων καμμίαν νόσον.
9. Λόφος τῆς Ἱερουσαλήμ.— Ρῆμα.

Καθέτως:

1. Ἐπίρρημα.— Στρατηγὸς νικητῆς τοῦ Ἀττίλα.
2. Αἰ μὴ ἀγαπᾶσαι τὴν ἐργασίαν.
3. Ἐπαρχία τῆς Γερμανίας.— Κτηρικὴ ἀντωνυμία (πληθ.).
4. Ἄρθρον (πληθ.).— Ἐπίρρημα χρονικόν.
5. Θεά.— Πλανήτης.
6. Βασανίζεται ὑπὸ πῶν φακιδῶν.— Ὁνομάσθη ὑπὸ τῶν Γερμανῶν τρίτον.
7. Πρόθεσις.— Προφήτης.
8. Ἀγαπῶ.— Ἀγγλὸς οὐγγρονος συγγραφεύς.
9. Ἐθὺς (οὐδ. πληθ.).— Ἀντωνυμία (οὐδ. πληθ.).

Ἡ ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 4 ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21
1				Κ				Σ							Α	Θ	Ω	Ο	Σ		
2		Α	Υ	Ρ	Α		Α	Σ	Κ	Ο	Σ		Π	Α	Χ	Υ	Σ		Ε	Σ	
3	Α	Ν	Α	Υ	Λ	Α		Ν	Α	Ν	Ι		Ο	Σ	Μ		Φ	Τ	Ο	Υ	
4			Ι	Τ	Α	Μ	Η		Λ		Ν		Υ	Ε	Η		Ο		Υ		
5	Κ	Ι	Ν	Η	Μ	Α		Χ	Ω	Μ	Α		Λ	Β	Δ		Λ		Β		
6		Π	Α	Ρ	Α		Ε	Σ	Μ	Ο	Σ		Ι	Ω		Ι		Ο	Π	Λ	Η
7				Ι				Α	Υ		Ρ	Α	Σ		Α	Η	Ρ	Α			

Ἡ γηραιὰ κ.α.α. Συναγώγη.
Ἐὰν ἴδητε τώρα ποῦ θὰ ἀνεθῆκε καμένα καναρίνι νὰ πετάῃ, εἶνε τὸ δικό μου. Ἐφυγε ἀπὸ τὸ κλουβὶ τὸν σήμερον τὸ πρωῖ.

ΦΙΛΙΠΣ 535 ραδιόφωνον καὶ ραδιογραμμόφωνον πωλοῦνται εἰς τιμὴν ἐκτάκτου εὐκαιρίας. «Διακοσμητικὴ» Α. Ε., Σταδίου 5. 344

ΠΑΝΤΟΣΤΑΤΗΣ Γερμανικὸς πωλεῖται εἰς τιμὴν ἐκτάκτου εὐκαιρίας. «Διακοσμητικὴ» Α. Ε., Σταδίου 5. 343

ΠΙΑΝΑ εἰς τιμὰς εὐκαιρίας πωλοῦνται. Στὰ Ἄρσακείου 10, Μουσικὸς Οἶκος Γαϊτάνου. 110

ΓΙΝΑΤΕ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΙ! Μόνον μετὰ 75 δραχμὰς μανθάνετε γραφομηχανὴν «Ὀλίβερ». Γραφεῖον «ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ», Κολλοτριώνη 27, Ἀθήναι. 365

ΔΙΔΑΣΚΑΣΙΣΣΑ Γαλλικῆς, γνωρίζουσα Ἰταλικὴν καὶ Ἑλληνικὴν, ζητεῖ θέσιν ἐσωτερικῆς. Μισθὸς συγκαταβατικὸς μετὰ ἔρας ἐλευθερίας διὰ παραδόσεις. Γράφατε: Κων Μπάνα, Χαλκοκονδύλη 41α, ἐκτὸς Β. Β. 231